ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη αποδοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2024.08.12 10:27:42 EEST, Ο Γραμματέας: GEORGIOS PARASYRIS

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΝΟΧΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
2246 /2024

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Μαρία Αποστολοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Μαρία Ευθυμίου, Πρωτοδίκη και Μαρίνα Καυκούλα, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια, και από τη Γραμματέα Αικατερίνη Σπυροπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 7η Μαρτίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ:

κατοίκου (οδός αριθ.), με Α.Φ.Μ. , που κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα προτάσεις διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Μιχαήλ Κούβαρη (με Α.Μ. 31778 του Δ.Σ. Αθηνών), ενεργούντος δυνάμει του από 20-9-2023 πληρεξουσίου εγγράφου, που προσκόμισε το υπ' αριθ. Π4599405/20-9-2023 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών, και ο οποίος δεν παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1. Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία

[redacted]

[redacted]

αριθμό μητρώου [redacted] και εκπροσωπείται νόμιμα, που κατέστη, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3156/2003, ειδική διάδοχος απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις της τραπεζικής εταιρείας υπό την επωνυμία [redacted] και κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα προτάσεις διά της πληρεξουσίας δικηγόρου της [redacted] που ενήργησε δυνάμει του υπ' αριθ. [redacted] ειδικού πληρεξουσίου της συμβολαιογράφου Αθηνών [redacted] και προσκόμισε το υπ' αριθ. [redacted] γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών, και η οποία δεν παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο. 2. Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [redacted] όπως νόμιμα εκπροσωπείται, που κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα προτάσεις διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της [redacted] που ενήργησε δυνάμει του υπ' αριθ. [redacted] ειδικού πληρεξουσίου της συμβολαιογράφου Αθηνών [redacted] και προσκόμισε το υπ' αριθ. [redacted] γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών, και η οποία δεν παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο και 3. της εταιρείας με την επωνυμία [redacted] όπως νόμιμα εκπροσωπείται, που κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα διά της πληρεξουσίας δικηγόρου της [redacted] ενεργούσας δυνάμει του υπ' αριθ. [redacted] που προσκόμισε το υπ' αριθ. [redacted] γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών, και η οποία δεν παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από [redacted] αγωγή του σε βάρος των εναγομένων, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου, την 7η-2-2023, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης γενικό [redacted] και ειδικό [redacted] και η οποία προσδιορίσθηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης, δυνάμει της από [redacted] Πράξης ορισμού συζήτησης του αρμοδίου Δικαστή του Πρωτοδικείου Αθηνών και με πρωτοβουλία του αρμόδιου Γραμματέα ενεγράφη στο πινάκιο [redacted] κατ' άρθρο 237 παρ. 6 εδ. ε΄ ΚΠολΔ και εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της απ' αυτό.

Η συζήτηση της αγωγής έγινε όπως ανωτέρω αναφέρεται, οι δε διάδικοι με τις κατατεθείσες προτάσεις τους ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 57 ΑΚ, «Όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον ... Αξίωση αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες δεν αποκλείεται», ενώ κατά το άρθρο 59 του ίδιου Κώδικα «Στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα, ή σε οτιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις». Προστατεύεται έτσι, με τις διατάξεις των πιο πάνω αναφερόμενων άρθρων, η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου, ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρο 2 παρ.1 του Συντάγματος, αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας (ΑΠ 566/2023, ΑΠ 257/2023, ΑΠ 432/2020, στην

ΤΝΠ Ισοκράτης). Η προσωπικότητα του ανθρώπου μπορεί να προσβληθεί σε οποιαδήποτε έκφανση ή εκδήλωσή της, όπως, μεταξύ άλλων, είναι η τιμή και η υπόληψη, είναι δε τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική του αξία συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του. Η προσωπικότητα του ανθρώπου μπορεί να προσβληθεί σε οποιαδήποτε έκφανση ή εκδήλωσή της (σωματική, πνευματική, ηθική, τιμή κλπ). Έτσι διαταρακτικές της κοινωνικής προσωπικότητας του ανθρώπου, είναι και εκείνες οι ενέργειες που εμπεριέχουν ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής ή επαγγελματικής εντιμότητας του προσώπου, ακόμη και όταν αυτές απλώς τον καθιστούν ύποπτο, ότι μετέρχεται ανέντιμες μεθόδους, κατά την ενάσκηση των επαγγελματικών του καθηκόντων ή άλλων εκφάνσεων της δραστηριότητάς του, καθώς και κάθε μειωτική επέμβαση από τρίτο στη σφαίρα αυτής, δηλαδή σε οποιοδήποτε από τα αγαθά που συνθέτουν την προσωπικότητα του άλλου και συνιστούν προσδιοριστικά στοιχεία της ταυτότητας του ανθρώπου, με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση σε μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής ή ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής προσωπικότητας του βλαπτομένου κατά το χρονικό σημείο της προσβολής, καθώς και η προσβολή του συνταγματικά (άρθρο 17 του Σ.) προστατευομένου δικαιώματος της κυριότητας του ατόμου (ΑΠ 777/2023, ΑΠ 512/2023, ΑΠ 1017/2022, ΑΠ 432/2020, ΤΝΠ Ισοκράτης). Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας, της οποίας η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή συνιστά ειδικότερη μορφή αδικοπραξίας, οπότε συνδυαστικά με τις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων εφαρμόζονται και οι διατάξεις των άρθρων 914, 919, 920, 932 ΑΚ, είναι: α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου, που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη, που συμβαίνει όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο όμως είτε είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της εννόμου τάξεως είτε ασκείται καταχρηστικά κατά την έννοια των άρθρου 281 ΑΚ και 25 παρ.3 του Συντάγματος, γ) πταίσμα του προσβολέα όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας και δ)

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εφόσον πρόκειται περί ηθικής βλάβης, να τελεί αυτή σε αιτιώδη σύνδεσμο με την παράνομη και υπαίτια προσβολή (ΟλΑΠ 2/2008, ΑΠ 1010/2023, ΑΠ 777/2023, ΑΠ 745/2023, ΑΠ 518/2023, ΑΠ 266/2023, ΤΕφΑθ 277/2023, ΜΕφΠειρ 7/2024, ΤΝΠ Ισοκράτης, Ι. Καρακατσάνης, στον ΑΚ Γεωργιάδη – Σταθόπουλου, άρθρο 57 αριθ. 11, 15 και άρθρο 59 αριθ. 6, Α. Παπαχρήστου, Γενικαί Αρχαί Αστικού Δικαίου, έκδ.1979, σελ.160, 161, 175). Ενόψει της συγκρούσεως των προστατευομένων αγαθών προς τα προστατευόμενα αγαθά της προσωπικότητας άλλων ή προς το συμφέρον της ολότητας, θα πρέπει να αξιολογούνται και να σταθμίζονται στη συγκεκριμένη περίπτωση τα συγκρινόμενα έννομα συμφέροντα για τη διακρίβωση της υπάρξεως προσβολής του δικαιώματος επί της προσωπικότητας και ο παράνομος χαρακτήρας της (ΑΠ 745/2023, ΑΠ 573/2023, ΤΝΠ Ισοκράτης). Αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο, για την εκδίκαση των από τις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 57-59 ΑΚ απορρεουσών αξιώσεων του προσβληθέντος στην προσωπικότητά του, είναι το πολυμελές πρωτοδικείο για τις μη έχουσες περιουσιακό χαρακτήρα αξιώσεις προς άρση της προσβολής και παράλειψή της στο μέλλον (άρθρο 18 ΚΠολΔ), ενώ οι περιουσιακού χαρακτήρα αξιώσεις, όπως είναι και η αξίωση χρηματικής ικανοποίησης, υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα που καθορίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 7 και 9 ΚΠολΔ, με βάση την αξία του αντικειμένου της διαφοράς (βλ. Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ, τόμ. Α΄, έκδ.1996, άρθρο 18, αριθ. 27, ο ίδιος ΕΡΝΟΜΑΚ, τόμ.Α΄, έκδ.2001, άρθρο 57, αριθ. 43, Ι. Κατακατσάνης, ό.π., άρθρο 57, αριθ. 26, Ν. Νίκας, Εγχειρίδιο Πολιτικής Δικονομίας, έκδ. 2018, σελ.72, ο ίδιος σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, άρθρο 18, αριθ. 1). Όμως, στο πολυμελές πρωτοδικείο θα υπάγεται, λόγω συνάφειας, και η αγωγή χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων λόγω της προσβολής της προσωπικότητάς του από τον εναγόμενο, έστω και αν το αιτούμενο ποσό είναι μικρότερο των 250.000 ευρώ, όταν σωρεύεται στο ίδιο δικόγραφο με την αγωγή για άρση της προσβολής ή για παράλειψή της στο μέλλον. Και τούτο, επειδή στην περίπτωση αυτή οι επί μέρους δίκες αφορούν το αυτό αντικείμενο και απορρέουν από την ίδια έννομη σχέση, η δε προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος αποτελεί κοινή προϋπόθεση όλων των ασκούμενων αξιώσεων, ενώ, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 7

και 9 ΚΠολΔ, η καθ' ύλην αρμοδιότητα του δικαστηρίου προσδιορίζεται από το σύνολο των σωρευόμενων στο ίδιο δικόγραφο απαιτήσεων. Αν όμως αυτές ή κάποια από αυτές δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα, δεν χωρεί συνυπολογισμός, αλλά το δικαστήριο θα ερευνήσει την αρμοδιότητα για κάθε απαίτηση και εάν είναι αρμόδιο για καθεμία από αυτές θα τις εκδικάσει, ενώ αλλιώς θα διατάξει τον χωρισμό τους κατά το άρθρο 218 παρ.2 ΚΠολΔ, θα κρατήσει εκείνη, για την οποία έχει αρμοδιότητα και, κατ' εφαρμογή του άρθρου 46 ΚΠολΔ, θα παραπέμψει την άλλη, για την οποία δεν έχει αρμοδιότητα, στο αρμόδιο δικαστήριο. Η ρύθμιση αυτή, όμως, κάμπτεται εάν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 31 ΚΠολΔ, το οποίο καθιερώνει τη δωσιδικία της συνάφειας και από το συνδυασμό των διατάξεων των παρ. 2 και 3 του οποίου προκύπτει ότι αν πρόκειται για κύριες δίκες, που είναι συναφείς μεταξύ τους, αποκλειστικώς αρμόδιο όχι μόνο κατά τόπο, αλλά και καθ' ύλην, είναι το δικαστήριο που έχει επιληφθεί πρώτο, εφόσον οι συναφείς δίκες θα υπήγοντο αυτοτελώς στα ίδια καθ' ύλην αρμόδια δικαστήρια, το ιεραρχικώς δε ανώτερο δικαστήριο αν οι συναφείς κύριες δίκες θα υπήγοντο αυτοτελώς σε διάφορα καθ' ύλην αρμόδια δικαστήρια του αυτού είτε διαφόρου τόπου (βλ. ΤΕφΠειρ 459/2016, ΤΕφΛάρ 317/2015, ΕφΔωδ 188/2004, στην ΤΝΠ Νόμος). Υπάρχει δε συνάφεια κατά την έννοια του παραπάνω άρθρου 31 ΚΠολΔ και όταν τα δικαιώματα, που αποτελούν τα αντικείμενα των περισσότερων δικών, βρίσκονται σε εσωτερικό ή ουσιαστικό σύνδεσμο, που απορρέει από την ίδια έννομη σχέση του ουσιαστικού δικαίου ή όταν το ίδιο βιοτικό συμβάν αποτελεί κοινή ιστορική βάση των περισσότερων αγωγών ή όταν συνδέονται με το δεσμό της προδικαστικότητας ή αφορούν το ίδιο αντικείμενο (ΤΕφΠειρ 459/2016 ό.π., ΤΕφΛάρ 317/2015 ό.π., Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, άρθρο 31, αριθ. 10).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΙΙ. Από τις διατάξεις των άρθρων 298, 299, 330, 914 και 932 ΑΚ προκύπτει ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση ή (και) προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση περιουσιακής ζημίας ή, αντιστοίχως, ηθικής βλάβης και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της, περιουσιακού ή μη χαρακτήρα, ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση

της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξης. Το παράνομο της αδικοπρακτικής ευθύνης συντρέχει και όταν παραβιάζεται η γενική υποχρέωση ασφάλειας και προστασίας των προσώπων και αγαθών, με τα οποία η συμπεριφορά ενός κοινωνού του δικαίου έρχεται ή μπορεί να έλθει σε επαφή ή, άλλως, «το επιβαλλόμενο γενικό καθήκον του μη υπαιτίως ζημιούν άλλον». Την υποχρέωση να τηρείται η εν λόγω συμπεριφορά επιβάλλουν οι γενικές ρήτρες, που καθιερώνουν τις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και που απαγορεύουν την καταχρηστική άσκηση των δικαιωμάτων ή της γενικής ελευθερίας δράσης (ιδίως τα άρθρα 281 και 288 ΑΚ). Την επιβάλλει ακόμα το πνεύμα της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, αλλά και το γενικότερο πνεύμα της νομοθεσίας που καθιερώνει για κάθε άτομο γενικές υποχρεώσεις συμπεριφοράς. Το κυριότερο δε κριτήριο, με βάση το οποίο θα κρίνεται εάν υπάρχει ή όχι τέτοια υποχρέωση (που η παράβασή της θα σήμαινε παρανομία), είναι η συναλλακτική καλή πίστη υπό την αντικειμενική έννοια που απαντάται στα άρθρα 200, 281 και 288 ΑΚ (ΑΠ 1766/2022, ΑΠ 1669/2022, στην ΤΝΠ Ισοκράτης). Υπό την έννοια συνεπώς αυτή, η καλή πίστη συνιστά κριτήριο συμπεριφοράς και, άρα, κανόνα δικαίου (ΑΠ 126/2023, ΑΠ 642/2022, ΑΠ 1102/2020, ΑΠ 1154/2019, ΤΕφΑθ 5712/2022, στην ΤΝΠ Ισοκράτης, ΜΕφΑθ 6711/2020 ΤΝΠ Νόμος, Γ. Σταθόπουλος, Γενικό Ενοχικό Δίκαιο, έκδ. 2004, σελ. 798 επ.), νοείται δε ως καλή πίστη η ευθύτητα, εμπιστοσύνη και εντιμότητα, οι οποίες πρέπει να κρατούν στις συναλλαγές, δηλαδή η συμπεριφορά η επιβαλλομένη στις συναλλαγές κατά την κρίση χρηστού και εχέφρονος ανθρώπου και νοουμένη αντικειμενικώς, ώστε, επί ασκήσεως δικαιώματος, να μην βλάπτει ο δικαιούχος κάποιον άλλον, δυσαναλόγως προς την ωφέλεια, την οποία αποκομίζει από την άσκηση του δικαιώματός του, αλλά να προτιμά ηπιότερο τρόπο άσκησής του, ενώ ως κριτήριο των χρηστών ηθών χρησιμεύει το περί ηθικής συναίσθημα του κατά τη γενική αντίληψη χρηστού, έμφρονος και υγιώς σκεπτομένου κοινωνικού ανθρώπου, ο δε κατά το άρθρο 281 ΑΚ κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος συναρτάται προς την επιτελουμένη δια του δικαιώματος λειτουργία, πέραν της εξυπηρετήσεως των ατομικών συμφερόντων του φορέως του, στο πλαίσιο της έννομης τάξης και προφανής είναι η υπέρβαση των ορίων άσκησης του δικαιώματος, όταν είναι

έκδηλος, καταφανής, όπως συμβαίνει όταν ο ασκών το δικαίωμα, ουδέν συμφέρον προσδοκά η, κατ' άλλη έκφραση, όταν η υπέρβαση προκαλεί έντονη εντύπωση αδικίας (ΑΠ 633/2024 ΤΝΠ Ισοκράτης). Αιτιώδης σύνδεσμος υπάρχει όταν η παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του δράστη ήταν σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ικανή, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη ζημία και την επέφερε όντως στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΑΠ 709/2023, ΑΠ 103/2022, ΤΝΠ Ισοκράτης). Σύμφωνα, εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ, «όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει». Με την διάταξη αυτή, που αποτελεί συμπλήρωμα της διάταξης του προαναφερόμενου άρθρου 914 ΑΚ, ανάγεται σε αυτοτελή αδικοπραξία, που γεννά υποχρέωση προς αποζημίωση, καθώς επίσης και προς καταβολή χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, η κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη συμπεριφορά του υπαιτίου, εφόσον αυτή έγινε με πρόθεση επαγωγής ζημίας. Προϋποθέσεις εφαρμογής της διάταξης αυτής είναι: 1) Συμπεριφορά του δράστη (πράξη ή παράλειψη) που αντίκειται στα χρηστά ήθη και η οποία υπάρχει όταν, κατ' αντικειμενική κρίση, σύμφωνα με τις αντιλήψεις του με φρόνηση και χρηστότητα σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου, η συμπεριφορά του δράστη αντίκειται στην κοινωνική ηθική και στις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου πάνω στις οποίες στηρίζεται το θετικό δίκαιο. 2) Η συμπεριφορά να συνοδεύεται από πρόθεση, έστω και με τη μορφή του ενδεχόμενου δόλου, πρόκλησης ζημίας, δηλαδή δεν είναι απαραίτητο ο δράστης να προέβη στη ζημιογόνο πράξη ή παράλειψη με μόνο σκοπό τη ζημία του άλλου (άμεσος δόλος), αλλά αρκεί να προέβλεψε ότι με τη συμπεριφορά του αυτή ήταν ενδεχόμενη η επέλευση ζημίας στον άλλον και, παρά ταύτα, αυτός δεν απείχε από την πράξη ή την παράλειψη από την οποία επήλθε η ζημία. 3) Η πρόκληση ζημίας σε άλλον και 4) Η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της ζημίας (άρθρο 298 ΑΚ), υπό την έννοια ότι η εν λόγω συμπεριφορά, εκτός του ότι αποτέλεσε αναγκαίο όρο της επέλευσης της ζημίας, ήταν, καθ' εαυτή, και ικανή, υπό τις συντρέχουσες περιστάσεις, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να την επιφέρει, έτσι ώστε η ζημία να μπορεί, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αποδοθεί, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, στην αιτιώδη δυναμικότητα της συμπεριφοράς που αντίκειται στα χρηστά ήθη και, αντίστοιχα, η συμπεριφορά αυτή να συνιστά πρόσφορη-επαρκή αιτία της ζημίας. Πότε τούτο συμβαίνει κρίνεται κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας. Στην περίπτωση που η κρινόμενη συμπεριφορά

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

σχετίζεται με ορισμένη κατηγορία συναλλαγών και συναλλασσομένων, οι αντίστοιχες, στην κατηγορία αυτή των συναλλασσομένων, κρατούσες αντιλήψεις λαμβάνονται υπόψη, εκτός αν, κατά το κοινό συναίσθημα του πιο πάνω κοινωνικού ανθρώπου, δεν συμβιβάζονται με την κοινωνική ηθική. Προκειμένου να κριθεί, αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συμπεριφοράς υπάρχει αντικειμενική αντίθεση, υπό την προεκτιθέμενη έννοια, προς τα χρηστά ήθη (την οποία δεν αποκλείει η ύπαρξη σχετικού δικαιώματος ή ευχέρειας), συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του υποκειμένου της συμπεριφοράς, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν για την επίτευξη του σκοπού, έστω και θεμιτού, και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς, θετικής ή αρνητικής, δηλαδή δεν λαμβάνονται υπόψη μεμονωμένα τα αίτια που οδήγησαν τον υπαίτιο στη συγκεκριμένη ενέργειά του, αλλά το σύνολο των περιστάσεων, υπό τις οποίες εκδηλώθηκε η προσβαλλόμενη, ως επιλήψιμη, συμπεριφορά και αξιολογείται γενικά η διαγωγή του, σε συνδυασμό και με τη διαγωγή του αντισυμβαλλομένου – «θύματος», για να κριθεί το αν οι δύο συμπεριφορές τελούν μεταξύ τους προφανώς σε καταφατική ή αποφατική αναλογική σχέση (ΑΠ 710/2023, ΑΠ 403/2023, ΑΠ 173/2023, ΤΝΠ Ισοκράτης). Οι τράπεζες, εξάλλου, εκτός από ιδιωτικές επιχειρήσεις διαμεσολάβησης στην κυκλοφορία του χρήματος, ασκούν παραλλήλως και δημόσια λειτουργία, (υπό την ευρύτερη έννοια του όρου), αφού η δραστηριότητά τους αυτή αντανακλά ευθέως στην εθνική οικονομία (βλ. Α. Μάνεσης-Α. Μανιτάκης Κρατικός παρεμβατισμός και Σύνταγμα - Έλεγχος τραπεζών βάσει ΑΝ 1665/1951 και Ν. 431/1976 Γνμδ ΝοΒ 1981.1199 επ. και ιδίως παρ. ΙΙΙ, σελ. 1207, Λ. Κοτσίρης Πρόβλημα αστικής ευθύνης Τραπεζών έναντι τρίτων κατά την άσκηση της πιστωτικής λειτουργίας, Αρμ ΛΗ'.601 επ. και ιδίως παρ. ΙΙΙ 1γ' σελ. 604, Απ. Γεωργιάδης, Ευθύνη Τράπεζας κατ' ΑΚ 919, ΝοΒ 1992.485 επ. και ιδίως σελ. 488 και σημ.2) και, ως εκ τούτου, κατά την εκπλήρωση των συναφών υποχρεώσεών τους απέναντι στους αντισυμβαλλομένους της (πελάτες τους), όπως απαιτεί η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη (άρθρο 288 ΑΚ), έχουν και τις αποκαλούμενες «υποχρεώσεις προνοίας» (όπως είναι και η υποχρέωση προστασίας των περιουσιακών αγαθών του πελάτη της, ιδίως όταν τα αγαθά αυτά είναι δυνατόν, κατά την εκπλήρωση της παροχής, να τεθούν σε κίνδυνο), επειδή έχει αυξημένη

δυνατότητα να επεμβαίνει στην περιουσιακή σφαίρα των πελατών της (ΑΠ 1116/2019, ΤΕφΑθ 277/2023, ΜΕφΑθ 13/2019, ΤΝΠ Ισοκράτης, Λ. Κοτσίρη, ό.π., παρ. ΙΙ 1α, σελ. 602). Τις υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας προς τον πελάτη της (όπως και προς άλλο μη συμβεβλημένο με αυτή πρόσωπο) έχει η τράπεζα και ως παρέχουσα υπηρεσίες κατά την έννοια του άρθρου 8 του ν. 2251/1994, από τις διατάξεις του οποίου (άρθρου) προκύπτει ότι η ευθύνη του παρέχοντος υπηρεσίες, όπως, επίσης, είναι και η ασφαλιστική επιχείρηση (βλ. Ι. Καράκωστας, Δίκαιο προστασίας καταναλωτή, έκδ. β΄, σελ.315), μπορεί να είναι είτε ενδοσυμβατική είτε αδικοπρακτική και προϋποθέσεις για τη θεμελίωσή της είναι: α) Παροχή ανεξάρτητων υπηρεσιών στα πλαίσια άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, β) υπαιτιότητα του παρέχοντος υπηρεσίες κατά την παροχή υπηρεσίας, η οποία τεκμαίρεται και ο παρέχων τις υπηρεσίες έχει το βάρος απόδειξης της έλλειψής της, ως κριτήρια δε για την εκτίμηση της ύπαρξης υπαιτιότητας αναφέρονται στο νόμο η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών, γ) παράνομο, που υπάρχει όταν η συμπεριφορά του παρέχοντος υπηρεσίες δεν ανταποκρίνεται στην προσδοκώμενη ασφάλεια, δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας που επιβάλλουν οι κανόνες της επιστήμης ή τέχνης του, συντρέχει δε το παράνομο ταυτοχρόνως με την υπαιτιότητα με βάση τη θεώρηση της αμέλειας ως μορφής πταίσματος και ως μορφής παρανομίας («διπλή λειτουργία της αμέλειας»), δ) ζημία με βάση το γενικό δίκαιο της αποζημίωσης και ε) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παροχής της υπηρεσίας και ζημίας. Έτσι, αν, στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών από την τράπεζα εκδηλωθεί συμπεριφορά μη ανταποκρινόμενη στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας, τότε η συμπεριφορά αυτή είναι παράνομη και συγχρόνως υπαίτια και ο βλαπτόμενος και υφιστάμενος περιουσιακή ζημία ή ηθική βλάβη δύναται με αγωγή κατά του παρέχοντος τις υπηρεσίες να αξιώσει την αποκατάστασή της (ΑΠ 892/2023, ΑΠ 1268/2022, ΑΠ 1007/2019, ΤΝΠ Ισοκράτης). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 71 ΑΚ, το οποίο αφορά στη δέσμευση του νομικού προσώπου από πράξη ή παράλειψη οργάνου του, η οποία δεν συνιστά δικαιοπραξία (ΤΕφΠειρ 83/2019, ΜΕφΠειρ 624/2018, ΤΝΠ Νόμος, Γ. Δέλλιος σε Απ. Γεωργιάδη, ΣΕΑΚ, άρθρο 71, αριθ. 5) «Το νομικό πρόσωπο ευθύνεται για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των οργάνων που το αντιπροσωπεύουν, εφόσον η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων, που τους είχαν ανατεθεί και δημιουργεί υποχρέωση αποζημίωσης. Το υπαίτιο πρόσωπο ευθύνεται επιπλέον εις ολόκληρον». Ως όργανα

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

του νομικού προσώπου, κατά το νομοθετικό λόγο της διάταξης αυτής, νοούνται τα πρόσωπα που διοικούν το νομικό πρόσωπο κατά τους ορισμούς των άρθρων 65 έως 70 του ΑΚ (καταστατικά όργανα), καθώς και εκείνα των οποίων οι εξουσίες συναλλαγής με τρίτους προσδιορίζονται στο καταστατικό, την συστατική πράξη ή τον κανονισμό λειτουργίας του νομικού προσώπου, ακόμα και αν τα πρόσωπα αυτά δεν μετέχουν στη διοίκηση του τελευταίου. Η προαναφερόμενη διάταξη δεν ιδρύει την ευθύνη, η οποία απορρέει από άλλες, ειδικότερες διατάξεις (όπως είναι αυτές των άρθρων 914, 932 ΑΚ), αλλά διαγράφει το πλαίσιο λειτουργίας της ευθύνης αυτής, ρυθμίζοντας κατά ειδικότερο, σε σχέση με τη διάταξη του άρθρου 922 ΑΚ, τρόπο την ευθύνη του νομικού προσώπου για τις πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του (ΑΠ 853/2019, ΑΠ 54/2019, ΑΠ 1/2019, στην ΤΝΠ Νόμος). Ευθύνη, όμως του νομικού προσώπου μπορεί να προκύψει και κατ' εφαρμογή του άρθρο 922 ΑΚ, το οποίο ορίζει ότι «ο κύριος ή ο προστήσας άλλον σε υπηρεσία ευθύνεται για τη ζημία, που ο υπηρέτης ή ο προστηθείς προξένησε σε τρίτον παράνομα, κατά την υπηρεσία του». Ειδικότερα, για την κατά το άρθρο αυτό ίδρυση ευθύνης του προστήσαντος από την αδικοπραξία του προστηθέντος απαιτείται: Ι) σχέση πρόστησης, η οποία υπάρχει όταν ο προστήσας διατηρεί το δικαίωμα να δίδει οδηγίες και εντολές στον προστηθέντα, ως προς τον τρόπο εκπλήρωσης της υπηρεσίας του, 2) ενέργεια του προστηθέντος παράνομη και υπαίτια, πληρούσα τις προϋποθέσεις του άρθρου 914 ή 919 του ΑΚ και 3) η ενέργεια αυτή του προστηθέντος να έγινε κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας που του είχε ανατεθεί ακόμη και κατά κατάχρηση της υπηρεσίας του αυτής, η οποία υφίσταται όταν η ζημιογόνος πράξη τελέστηκε εντός των ορίων των καθηκόντων που ανατέθηκαν στον προστηθέντα, ή επ' ευκαιρία ή εξ αφορμής της υπηρεσίας, εφόσον μεταξύ της ζημιογόνου ενέργειας του προστηθέντος και της υπηρεσίας που ανατέθηκε σ' αυτόν υπάρχει εσωτερική συνάφεια, υπό την έννοια ότι η αδικοπραξία δεν θα ήταν δυνατό να υπάρξει χωρίς την πρόστηση ή ότι η τελευταία υπήρξε το αναγκαίο μέσο για την τέλεση της αδικοπραξίας (ΑΠ 633/2024, ΑΠ 1530/2023, ΑΠ 203/2023, ΤΝΠ Ισοκράτης).

ΙΙΙ. Κατά το άρθρο 481 ΑΚ οφειλή εις ολόκληρον υπάρχει όταν σε περίπτωση περισσότερων οφειλετών της ίδιας παροχής καθένας από αυτούς έχει την

υποχρέωση να την καταβάλει ολόκληρη, ο δανειστής όμως έχει το δικαίωμα να την απαιτήσει μόνο μια φορά. Χαρακτηριστικό εννοιολογικό γνώρισμα της παθητικής εις ολόκληρον ενοχής αποτελεί η ταυτότητα της παροχής, η οποία υπάρχει όταν η εκπλήρωση της παροχής κάθε οφειλέτη επιφέρει το ίδιο έννομο αποτέλεσμα (ταυτότητα του έννομου σκοπού της παροχής, χωρίς να αρκεί η ταυτότητα του οικονομικού σκοπού), εξυπηρετεί δηλαδή το ίδιο έννομο συμφέρον του δανειστή (βλ. Απ. Γεωργιάδη Ενοχικό δίκαιο, Γεν.μέρ., έκδ. 1999, σελ. 381). Γενεσιουργό λόγο της παθητικής εις ολόκληρον ενοχής συνιστά και το άρθρο 926 ΑΚ, με τις διατάξεις του οποίου καθιερώνεται η εις ολόκληρον ευθύνη περισσότερων προσώπων, λόγω της συμμετοχής τους στην τέλεση της πράξης ή στην επαγωγή της ζημίας, αδιάφορα από το αν οι ενέργειες (πράξεις ή παραλείψεις) αυτών έγιναν ταυτόχρονα, παράλληλα ή διαδοχικά. Αρκεί κάθε ενέργεια να συνδέεται αιτιωδώς με το αποτέλεσμα, δηλαδή την επαγωγή της ζημίας, χωρίς να ενδιαφέρει ο βαθμός συμβολής εκάστου από τους περισσότερους δράστες για τη θεμελίωση της εις ολόκληρον ευθύνης του (ΑΠ 1110/2020, ΑΠ 606/2020, ΑΠ 487/2020, στην ΤΝΠ Ισοκράτης). Στην ανωτέρω περίπτωση οι περισσότεροι οφειλέτες ευθύνονται σε εκπλήρωση της ίδιας παροχής. Υπάρχει, δηλαδή, ταυτότητα παροχής, η οποία μάλιστα δεν προϋποθέτει αναγκαστικά ταυτότητα του νομικού και πραγματικού λόγου γενέσεως αυτής (ΑΠ 921/2021 στην ιστοσελίδα www.areiospagos.gr, ΑΠ 1170/2019 ΤΝΠ Νόμος). Συνέπεια των προαναφερόμενων είναι ότι, αν η κατά τα ανωτέρω (υπό το στοιχείο Ι) προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος επήλθε με μία ή περισσότερες πράξεις περισσοτέρων, οι οποίες όμως, ενόψει των περιστάσεων, εμφανίζουν ενότητα, η οφειλόμενη χρηματική ικανοποίηση, ως εκ της ταυτότητας του σκοπού της, συνισταμένου στην ικανοποίηση του παθόντος για την ενιαία βλάβη που αυτός υπέστη, δηλαδή στην ικανοποίηση ενός και του αυτού συμφέροντός του, συγκεντρώνεται σε μία παροχή (ένα ενιαίο χρηματικό ποσό), το οποίο ο παθών μπορεί, κατ' επιλογήν του, να ζητήσει με αγωγή διαιρετώς ή εις ολόκληρον από τον καθένα από τους αντιδίκους του (ΑΠ 921/2021 ό.π., ΑΠ 866/2020 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1854/2017, ΑΠ 2147/2014, ΑΠ 2027/2014, ΑΠ 1679/2013, ΑΠ 1232/2010, ΑΠ 1095/2009, ΑΠ 518/2008, ΤΕφΔυτΜακ 122/2014, ΤΕφΛάρ 158/2014, ΕφΑθ 164/2011, ΕφΛαμ 164/2011, ΜΕφΑθ 268/2013, όλες στην ΤΝΠ Ισοκράτης). Εξάλλου, η διάταξη του προαναφερόμενου άρθρου 59 ΑΚ αφορά μόνο στην προσβολή της προσωπικότητας, ενώ το άρθρο 932 ΑΚ εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση αδικοπραξίας. Οι δύο αυτές διατάξεις ωστόσο συχνά συρρέουν, όταν υπάρχει παράνομη και υπαίτια προσβολή

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

της προσωπικότητας, το εύλογο δε της χρηματικής ικανοποίησης, που ρητά ορίζεται στο άρθρο 932 ΑΚ, γίνεται ερμηνευτικά δεκτό ότι ισχύει και στην περίπτωση του άρθρου 59 ΑΚ, στο οποίο γενικά εφαρμόζονται τα κριτήρια επιμέτρησης της ηθικής βλάβης που ισχύουν στο άρθρο 932 ΑΚ (Κ. Φουντεδάκη, σε Απ. Γεωργιάδη, ΣΕΑΚ, άρθρο 57, αριθ. 20, Π. Σούρλας, ΕρμΑΚ, άρθρο 59, αριθ.12, Α. Παπαχρήστου, ό.π., σελ. 175-176, Ι. Καρακατσάνης, στον ΑΚ Γεωργιάδη-Σταθόπουλου, άρθρο 59, αριθ. 10, Σ. Πατεράκης, Η χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, έκδ.1999, σελ.314). Συνεπώς, ενόψει και του ότι σκοπός της χρηματικής ικανοποίησης είναι η επίτευξη μιας υπό ευρεία έννοια αποκατάστασης του παθόντος για την ηθική του βλάβη, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς όμως να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημιώσεως για ηθική βλάβη, ουσιώδη στοιχεία για τον προσδιορισμό του «ευλόγου» αυτής είναι το είδος, η βαρύτητα και η ένταση της ηθικής προσβολής, η έκφανση της προσωπικότητας που προσβλήθηκε, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών, ο βαθμός πταίσματος του δράστη, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του θύματος και οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Τα στοιχεία αυτά είναι εκείνα που πρέπει και αρκούν να οδηγήσουν τον δικαστή στο σχηματισμό της εύλογης κρίσης του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση, τηρούμενης, σε κάθε περίπτωση, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης, και της αρχής της αναλογικότητας (άρθρα 2 παρ.1 και 25 του Συντάγματος, βλ. ΟλΑΠ 9/2015, ΑΠ 5/2024, ΑΠ 1236/2023, ΤΝΠ Ισοκράτης). Σύμφωνα, επομένως, με τα ανωτέρω αναφερόμενα, σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ.2, 118 αριθμ.4 και 216 παρ.1 ΚΠολΔ, για το ορισμένο της αγωγής, με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων από τη μείωση της προσωπικότητάς του από εμφανίζουσες ενότητα παράνομες και υπαίτιες ενέργειες (πράξεις ή παραλείψεις) των εναγομένων, αρκεί να αναφέρεται στην αγωγή το είδος της προσβολής, η εμφανίζουσα ενότητα αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων, ο τρόπος-μορφή συμμετοχής εκάστου

εξ αυτών στην τέλεση των πράξεων ή στην επαγωγή της ηθικής βλάβης, ο αιτιώδης σύνδεσμος της συμπεριφοράς τους με την επελθούσα ηθική βλάβη, καθώς και η υπαιτιότητα των εναγομένων (ΑΠ 1220/2010 ΤΝΠ Ισοκράτης), ενώ ειδικότεροι προσδιορισμοί, όπως είναι η έκταση της βλάβης που υπέστη ο παθών, η βαρύτητα του πταίσματος του υπαιτίου, καθώς και οι συμπαρομαρτούσες συνθήκες, δηλαδή η περιουσιακή κατάσταση των διαδίκων, οι προσωπικές σχέσεις τους, η κοινωνική τους θέση κλπ., αποτελούν είτε ιδιότητες των στοιχείων που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής (έκταση βλάβης, βαρύτητα πταίσματος), είτε περιστατικά που λαμβάνονται υπόψη για να καθοριστεί το εύλογο χρηματικό ποσό για την ικανοποίηση του παθόντος. Δηλαδή, δεν αποτελούν ίδια και αυτοτελή στοιχεία, ώστε η παράθεσή τους να είναι απαραίτητη για την πληρότητα της αγωγής, ούτε περί τούτων διατάσσεται απόδειξη, αλλά το δικαστήριο αποφαίνεται γι' αυτά κατά κρίση ελεύθερη (ΑΠ 192/2023, ΑΠ 777/2023, ΑΠ 163/2022, ΤΝΠ Ισοκράτης).

IV. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 176 του ΚΠολΔ, ο διάδικος που νικήθηκε καταδικάζεται να πληρώσει τα έξοδα. Το άρθρο 189 του ίδιου Κώδικα καθορίζει ποια έξοδα αποδίδονται, μεταξύ των οποίων, ενδεικτικά, είναι και οι αμοιβές των πληρεξούσιων δικηγόρων, τα έξοδα αλληλογραφίας, τα έξοδα για την προσαγωγή αποδεικτικών μέσων, ενώ κατά τη διάταξη του άρθρου 190 παρ. 3 σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα, εφόσον δεν έχει υποβληθεί από τον νικήσαντα διάδικο κατάλογος των δικαστικών εξόδων που πραγματοποίησε, η εκκαθάριση των εξόδων που του αποδίδονται γίνεται από το δικαστήριο που αποφασίζει για την κύρια δίκη με πιθανολόγηση κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος αυτού. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 58 παρ. 3 και 4, 61 παρ.1 και 2, 63 παρ. 1, 65, 66 και 68 παρ.1 του ν. 4194/2013 («Κώδικας περί Δικηγόρων»), συνάγεται ότι, όταν δεν υπάρχει έγγραφη συμφωνία μεταξύ του εντολέα ενάγοντος ή ανακόπτοντος και του δικηγόρου του για την αμοιβή του τελευταίου, η αμοιβή του για τη σύνταξη της αγωγής ή ανακοπής και η αμοιβή του για τη σύνταξη των προτάσεων και την παράσταση αυτού ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου κατά την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης ορίζεται σε ποσοστό 2% και 1%, αντίστοιχα, επί του αντικειμένου της αγωγής ή ανακοπής εάν αυτό ανέρχεται μέχρι 200.000 ευρώ, το αντίστοιχο δε στο ποσοστό αυτό ποσό εκκαθαρίζει και το Δικαστήριο ως δικαστική δαπάνη υπέρ του νικήσαντος ενάγοντος ή ανακόπτοντος. Οι ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 176 επ. ΚΠολΔ προσδιορίζουν ειδικώς τις προϋποθέσεις, καθώς και την έκταση της αξίωσης απόδοσης στο διάδικο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

όσων εξόδων συνδέονται με τις δαπάνες, στις οποίες αυτός υποβλήθηκε εξαιτίας της εκ μέρους του, ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, άσκησης του δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας και επιπλέον μέσω των ανωτέρω ρυθμίσεων καθορίζεται η διαδικασία εκκαθάρισης και επιδίκασης των σχετικών χρηματικών ποσών, κατά τρόπο ώστε να αποκλείεται η θεμελίωση σε άλλους κανόνες του ουσιαστικού δικαίου αντίστοιχων απαιτήσεων αποζημίωσης. Η ζημία, επομένως, του παθόντος από αδικοπραξία λόγω των εξόδων, δικαστικών και εκτός δίκης, στα οποία αυτός υποβάλλεται για την άσκηση των αστικών αξιώσεών του κατά του υπευθύνου, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αγωγής ερειδόμενης στο άρθρο 914 ΑΚ, γιατί, η άσκηση της ουσιαστικού δικαίου αξιώσεως για την επιδίωξη τέτοιων δικαστικών και λοιπών συναφών εξόδων υποχωρεί στο μέτρο που μπορεί να ασκηθεί μία δικονομικού δικαίου αξίωση, όπως είναι η προβλεπόμενη από τις προαναφερόμενες ειδικές διατάξεις των άρθρων 176, 178, 181, 184 και 189 του ΚΠολΔ (ΑΠ 1345/2008, ΑΠ 1609/2007, ΤΕφΠειρ 2/2018, ΜΕφΘεσ 351/2022, ΜΕφΔωδ 31/2016, ΠΠρΗρακ 19/2020, ΠΠρΠειρ 3707/2013, ΠΠρΑθ 1071/2012, ΤΝΠ Νόμος, Ε. Μπαλογιάννη/Μ.Γεωργιάδου σε Χ. Απαλγάκη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμ. Ι, σελ. 552). Υπό την αντίθετη εκδοχή, δηλαδή με απόδοση των δικαστικών εξόδων ως εμπιπτόντων στο πεδίο της αδικοπρακτικής ζημίας, θα ετίθεντο εκποδών οι περί δικαστικής δαπάνης διατάξεις του ΚΠολΔ, οι οποίες ειδικώς ρυθμίζουν το ζήτημα, κατ' αποκλεισμό άλλων διατάξεων που θα μπορούσαν να στηρίζουν ανάλογο αίτημα (ΑΠ 1345/2008 ό.π.)

V. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1019 παρ. 1 ΚΠολΔ, η κατάσχεση, εφόσον δεν ακολούθησε πλειστηριασμός μέσα σε ένα έτος αφότου επιβλήθηκε ή αναπλειστηριασμός μέσα σε έξι μήνες από τον πλειστηριασμό, ανατρέπεται αν το ζητήσει οποιοσδήποτε έχει έννομο συμφέρον, με απόφαση του Ειρηνοδικείου στην περιφέρεια του οποίου επιβλήθηκε η κατάσχεση, το οποίο δικάζει κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ. Το δικαστήριο γνωστοποιεί χωρίς υπαίτια καθυστέρηση αμέσως την απόφαση στον υπάλληλο του πλειστηριασμού, ο οποίος οφείλει να σταματήσει κάθε περαιτέρω ενέργεια και να ζητήσει να εγγραφεί η σχετική σημείωση στο βιβλίο κατασχέσεως. Η ανατροπή λογίζεται ότι έχει επέλθει ως προς όλους, αφότου δημοσιευθεί η απόφαση. Με τη διάταξη αυτή, εισάγεται ο θεσμός της

ανατροπής της κατάσχεσης, εφόσον ο πλειστηριασμός δεν γίνει μέσα στο καθοριζόμενο από αυτήν χρονικό διάστημα, με σκοπό την επίσπευση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, την αποφυγή της παρέλκυσής της από τον επισπεύδοντα, που ενδεχομένως αδρανεί, και την αποτροπή της μακροχρόνιας δέσμευσης των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη. Η ανατροπή της κατάσχεσης δεν επέρχεται αυτοδικαίως, αλλά απαγγέλλεται με δικαστική απόφαση του Ειρηνοδικείου του τόπου εκτέλεσης που δικάζει με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Άμεση συνέπεια της εκδιδόμενης απόφασης, που έχει διαπλαστικό χαρακτήρα, είναι η κατάργηση της εκτελεστικής διαδικασίας ex nunc, δηλαδή για το μέλλον, από το χρόνο έκδοσης της απόφασης, ενώ οι έννομες συνέπειες αυτής έως τότε διατηρούνται (ΜονΕφΠειρ 434/2021 ΤΝΠ Νόμος). Η δε αίτηση αυτή απευθύνεται, μεταξύ άλλων, και κατά του επισπεύδοντος την εκτέλεση δανειστή (Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, τόμ. Ε΄, έκδ. 1997, άρθρο 1019, αριθ. 18). Ακόμη, η θεμελιώδης δικονομική αρχή της διάθεσης, ως συνέπεια του απαλλοτριωτού των ιδιωτικών δικαιωμάτων, η οποία καθιερώνεται με τη διάταξη του άρθρου 106 ΚΠολΔ, ισχύει και στη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, όπου εκδηλώνεται με πολλαπλό περιεχόμενο και πραγματώνεται σε διαφορετικό κάθε φορά βαθμό. Έτσι, η εκτέλεση αρχίζει και κατ' αρχήν αποπερατώνεται μόνο μετά από αίτηση ή ενέργεια των υποκειμένων της. Συναφής προς την αρχή της διάθεσης είναι και εκείνη της πρωτοβουλίας του επισπεύδοντας, η οποία καθιερώνεται με τη διάταξη του άρθρ. 927 ΚΠολΔ και σημαίνει, ειδικότερα, ότι η πράξη της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης εξελίσσεται από στάδιο σε στάδιο κατ' αρχήν μετά από ενέργειες του επισπεύδοντος. Εξάλλου, στο πλαίσιο της αρχής της διάθεσης εντάσσεται και η εξουσία του επισπεύδοντος να παραιτείται από την κατάσχεση (βλ. Π. Φάλτση, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτέλεσης, Γεν. μέρ., έκδ. 1998, σελ. 192-220), η παραίτηση δε αυτή θέτει τέλος στην εκτελεστική διαδικασία που στηρίζεται στη συγκεκριμένη κατάσχεση, εκτός αν υπάρχουν αναγγελμένοι δανειστές με εκτελεστό τίτλο, των οποίων η αναγγελία έχει ισχύ αυτοτελούς κατάσχεσης (άρθρο 972 παρ. 2 ΚΠολΔ). Η παραίτηση από την κατάσχεση (όπως και η γενική ανάκληση της εντολής προς εκτέλεση) γίνεται με αναλογική εφαρμογή των διατάξεων για την παραίτηση από διαδικαστικές πράξεις (άρθρα 297, 299 ΚΠολΔ), ενώ όταν πρόκειται για ακίνητο πρέπει επίσης να καταχωρισθεί και στα οικεία βιβλία κατασχέσεων του Υποθηκοφυλακείου ή του Κτηματολογικού Γραφείου (ΜΕφΑθ 2700/2021, ΜΕφΛαρ 260/2020, ΜΕφΑθ 5019/2011, ΤΝΠ Νόμος, Β. Βαθρακοκοίλης, ό.π., άρθρο 966,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

αριθ. 9, σελ. 834, Γ. Νικολόπουλος σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμ. ΙΙ, έκδ. 2000, άρθρ. 927 αριθ. 9). Μπορεί, δηλαδή, να γίνει (η παραίτηση) είτε με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά κατά τη συζήτηση της υπόθεσης είτε με δικόγραφο που επιδίδεται στον καθ' ου η εκτέλεση ή με δήλωση στις προτάσεις ή, λαμβανομένου υπόψη και του χαρακτήρα της αναγκαστικής εκτέλεσης ως εξώδικης διαδικασίας, με δήλωση του επισπεύδοντος απευθυντέα προς τον υπάλληλο του πλειστηριασμού (ΜΕφΠειρ 536/2020 ΤΝΠ Νόμος). Η κατά τα ανωτέρω γενόμενη παραίτηση έχει ως αποτέλεσμα την κατάργηση της εκτελεστικής διαδικασίας (ΜΕφΠειρ 536/2020 ό.π.). Από τα προαναφερόμενα συνάγεται ότι ο καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτης μπορεί, υπό τη συνδρομή των οριζομένων στο άρθρο 1019 παρ.1 ΚΠολΔ προϋποθέσεων, ως έχων έννομο συμφέρον, να προβεί ο ίδιος, κατόπιν υποβολής ενώπιον του αρμοδίου Ειρηνοδικείου σχετικής αίτησής του, στην ανατροπή της επιβληθείσας σε βάρος του ακινήτου του κατάσχεσης, χωρίς να απαιτείται η σύμπραξη του επισπεύδοντος την εκτέλεση δανειστή προς τούτο, η δε εκδοθησόμενη επί της αίτησής του αυτής δικαστική απόφαση αναπτύσσει, ως έχουσα διαπλαστικό χαρακτήρα, τα αποτελέσματά της έναντι πάντων (ΑΠ 1508/2018 ΤΝΠ Νόμος). Ο δανειστής δε, που έχει επισπεύσει τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του, έχει δικαίωμα και όχι υποχρέωση να παραιτηθεί από την επιβληθείσα κατάσχεση επί ακινήτου ιδιοκτησίας του καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, με αναλογική εφαρμογή των διατάξεων 294-299 ΚΠολΔ. Συνεπώς, δεν θεμελιώνεται στο νόμο ρητή υποχρέωση του δανειστή να συναινέσει στην άρση της κατάσχεσης. Όμως, η άρνησή του ενδέχεται τελικά να είναι παράνομη και να στηρίζει αδικοπρακτική ευθύνη του κατά τα άρθρα 914 και 932 ΑΚ, όταν, παρότι η απαίτησή του αποσβέσθηκε ή με δικαστική απόφαση αναγνωρίστηκε η ανυπαρξία της, αυτός λαμβανομένων υπόψη των συντρεχουσών περιστάσεων, αρνείται κακόβουλα να συναινέσει στην άρση της κατάσχεσης, αφού, σύμφωνα με τα ειδικότερα και πιο πάνω στην υπό στοιχείο ΙΙ νομική σκέψη της παρούσας απόφασης εκτιθέμενα, κατά την έννοια του άρθρου 914 ΑΚ παράνομη είναι όχι μόνον η συμπεριφορά που παραβιάζει ειδικό απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, αλλά και αυτή που παραβιάζει τις γενικές υποχρεώσεις συμπεριφοράς που απορρέουν ιδίως από τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, όπως αυτές αποτυπώνονται πρωτίστως στα άρθρα 200, 281 και

288 του ΑΚ, και κατά τα οποία, παράνομη είναι η συμπεριφορά και όταν δεν τηρείται η επιμέλεια που μπορεί και πρέπει να δείχνει ο μέσος άνθρωπος για την ασφάλεια και προστασία προσώπων και αγαθών με τα οποία έρχεται σε επαφή, δηλαδή όταν παραβιάζεται η γενική υποχρέωση ασφάλειας και προστασίας των άλλων και γενικότερα το γενικό καθήκον επιμέλειας, που επιβάλλει να μην προκαλείται ζημία σε άλλους υπαιτίως, στο μέτρο πάντως που αυτό επιβάλλεται από τις ως άνω αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, αλλά και της αναλογικότητας κατά τη στάθμιση των αντιτιθέμενων συμφερόντων των μερών.

Στην προκείμενη περίπτωση, ο ενάγων με την υπό κρίση αγωγή του, όπως αυτή παραδεκτά διορθώθηκε και διευκρινίστηκε με τις προτάσεις του (άρθρο 224 ΚΠολΔ) και όπως εκτιμάται το περιεχόμενό της από το Δικαστήριο, εκθέτει τα εξής: Ότι την 11η-7-2008 συνήφθη μεταξύ του ιδίου και της δεύτερης εναγόμενης τραπεζικής εταιρείας η υπ' αριθ. [redacted] σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου ποσού 30.000 ευρώ και η απαίτηση της δανείστριας από τη σύμβαση αυτή εξασφαλίστηκε με την εγγραφή προσημείωσης υποθήκης επί του περιγραφομένου στην αγωγή ακινήτου (οικοπέδου μετά οικίας), ιδιοκτησίας του ενάγοντος, που χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του ιδίου και της οικογενείας του, αποτελούμενης από τη σύζυγό του και τα τέσσερα ανήλικα τέκνα του. Ότι, παράλληλα, συνήφθη μεταξύ του ενάγοντος και της τρίτης εναγόμενης ασφαλιστικής εταιρείας, που είναι θυγατρική εταιρεία της δανείστριας εταιρείας, το υπ' αριθ. 2991/2008 συμβόλαιο ομαδικής ασφάλισης δανειολήπτη, με βάση το οποίο η ασφαλιστική αυτή εταιρεία ανέλαβε, σε περίπτωση ολικής ανικανότητας του ενάγοντος για εργασία λόγω ασθένειας, να καταβάλει στη δανειοδότρια τράπεζα το υπόλοιπο του δανείου, που θα οφειλόταν κατά την ημέρα πληρωμής της τοκοχρεολυτικής δόσης, η οποία θα συνέπιπτε ή θα ακολουθούσε την δωδεκάμηνη περίοδο συνεχούς ολικής ανικανότητάς του. Ότι την 8η-12-2011 επήλθε ο ασφαλιστικός κίνδυνος, καθώς ο ενάγων υπέστη οξύ πρόσθιο εκτεταμένο έμφραγμα του μυοκαρδίου και υποβλήθηκε σε εγχείρηση αγγειοπλαστικής του πρόσθιου κατιόντα κλάδου της αριστερής κοιλίας, κρινόμενος από την αρμόδια Επιτροπή Κ.ΕΠ.Α. ως έχων αναπηρία ποσοστού 67% και, πλέον, 80%. Ότι η εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία αρχικώς ζήτησε, μέσω των υπαλλήλων της δεύτερης εναγομένης-δανειοδότριας τράπεζας, διάφορα δικαιολογητικά, τα οποία και απέστειλε ο ενάγων, προκειμένου να ελεγχθεί και να ικανοποιηθεί το αίτημά του για καταβολή του ασφαλίσματος στη δανείστρια τράπεζα, αλλά την 14η-4-2014 απορρίφθηκε το αίτημά του, παρά τα μεταξύ τους

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

συμφωνηθέντα και τις μέχρι τότε περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις των υπαλλήλων της δανείστριας τράπεζας ότι γνωρίζουν την διαδικασία, την παρακολουθούν και προωθούν την ικανοποίηση του αιτήματός του. Ότι λόγω της συνεχιζόμενης μη καταβολής από την τρίτη εναγομένη στη δεύτερη εναγομένη του συμφωνηθέντος ασφαλίσματος, ο ενάγων αναγκάστηκε να ασκήσει αρχικά την από 30-9-2014 και με αριθ. έκθεσης κατάθεσης [redacted] αγωγή ενώπιον του Μονομελούς τηνικείου [redacted] και, μετά την απόρριψή της για τυπικούς λόγους, την από 19-4-2017 πλαγιαστική αγωγή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου [redacted] με την οποία ζήτησε να υποχρεωθεί η (και εκεί) εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει στη δανειοδότρια τράπεζα το ποσό του, με βάση το ανωτέρω υπ' αριθ. [redacted] συμβόλαιο, οφειλομένου ασφαλίσματος, προς εξόφληση του υπολοίπου του δανείου. Ότι η αγωγή του έγινε δεκτή στο σύνολό της με την υπ' αριθ. [redacted] οριστική και, ακολούθως, τελεσίδικη και αμετάκλητη απόφαση του Ειρηνοδικείου [redacted] με την οποία, ειδικότερα, υποχρεώθηκε η εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει στη δανείστρια τράπεζα το οφειλόμενο υπόλοιπο ποσό του δανείου, ανερχόμενο στο συνολικό ποσό των 19.210,06 ευρώ. Ότι την απόφαση αυτή ο ενάγων επέδωσε νόμιμα στην τρίτη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία και τη γνωστοποίησε άμεσα και στην δεύτερη εναγομένη και τις όχλησε αμφότερες επανειλημμένως, προφορικά και εγγράφως, προκειμένου να συνεργασθούν για να ολοκληρωθεί η διαδικασία της διά της καταβολής του ασφαλίσματος εξόφλησης του δανείου. Ότι η εναγόμενη ασφαλιστική εταιρία, με την από 12-2-2019 έγγραφη εξώδικη δήλωσή της, τον ενημέρωσε ότι θα προέβαινε σε καταβολή του αντιστοιχούντος στο οφειλόμενο ποσό του δανείου ασφαλίσματος στον τραπεζικό λογαριασμό που η δεύτερη εναγόμενη τράπεζα θα υποδείκνυε για την εξόφλησή του, πλην όμως αυτό ποτέ δεν έγινε, αλλά οι δύο εταιρείες εξακολουθούσαν να μην προβαίνουν στις για το σκοπό αυτό απαραίτητες ενέργειες και, επιπρόσθετα, η δεύτερη εναγομένη-δανείστρια τράπεζα, με την από 22-3-2019 επιστολή της, τον ενημέρωσε ότι, ενόψει της επικείμενης πληρωμής του επιδικασθέντος ποσού από την ασφαλιστική εταιρεία, έπρεπε αυτός να της καταβάλει επιπλέον το ποσό των 3.803,15 ευρώ, το οποίο αυτός (ενάγων), αμφισβητώντας τη νομιμότητα της εν λόγω επικαλούμενης από τη δεύτερη εναγομένη απαίτησης σε βάρος του, αρνήθηκε να καταβάλει. Ότι η εναγόμενη

τράπεζα συνέχιζε να μην πράττει ό,τι απαιτείτο για την είσπραξη από την συνεναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία του οφειλόμενου υπολοίπου του εν λόγω δανείου και, επιπλέον, όλως καταχρηστικώς, με έγγραφό της τον κάλεσε στη συνέχεια να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 48.090,36 ευρώ, επικαλούμενη μη εκπλήρωση των συμβατικών του υποχρεώσεων εκ της δανειακής σύμβασης. Ότι ο ενάγων, με την από 10-6-2021 επιστολή του, που επιδόθηκε στην τράπεζα την 11η-6-2021, εκθέτοντας αναλυτικά, για πολλοστή φορά, τα παραπάνω γεγονότα, ζήτησε εκ νέου από αυτή να ασκήσει τα δικαιώματά της έναντι της ασφαλιστικής εταιρείας και να συμπράξει με την τελευταία, προκειμένου να λάβει χώρα η εξόφληση του δανείου, σύμφωνα και με τα οριζόμενα στην υπ' αριθ. 24/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος, καθώς και να απέχει από κάθε δικαστική ενέργεια σε βάρος του. Ότι, ωστόσο, η εναγόμενη τράπεζα, αδιαφορώντας για τα ανωτέρω, προέβη την 17η-12-2021 στη μεταβίβαση απαιτήσεων στην αλλοδαπή εταιρεία με την επωνυμία [redacted] μεταξύ των οποίων συμπεριέλαβε ως οφειλόμενο σ' αυτή το ποσό των 48.090,36 από την ως άνω δανειακή σύμβαση, η δε τελευταία ανάθεσε τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, την 4η-2-2022, στην πρώτη εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Ότι, ακολούθως, η τελευταία ζήτησε και εκδόθηκε σε βάρος του ενάγοντος η υπ' αριθ. [redacted] διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδίκη Αθηνών, αντίγραφο από απόγραφο της οποίας, με την κάτωθι αυτού από 1ης-7-2022 επιταγή προς εκτέλεση, του επιδόθηκε την 5η-7-2022, κατ' αυτών δε ο ενάγων άσκησε την από 19-7-2002 ανακοπή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε για τη δικάσιμο της 6ης-6-2023, ενώ ταυτόχρονα, διαμαρτυρόμενος, γνωστοποίησε όλα τα ανωτέρω στην πρώτη εναγομένη. Ότι ενώ η τελευταία τον διαβεβαίωνε εγγράφως ότι διερευνά την υπόθεσή του και θα τον ενημερώσει, του επέδωσε, την 31η-10-2022, αντίγραφο της υπ' αριθ. [redacted] έκθεσης της δικαστικής επιμελήτριας [redacted], με την οποία είχε επιβληθεί αναγκαστική κατάσχεση στο ανωτέρω αναφερόμενο μοναδικό ακίνητο του ενάγοντος, ο οποίος αναγκάστηκε να ασκήσει κατά της εν λόγω έκθεσης την από 21-11-2022 ανακοπή του, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε, επίσης, για τη δικάσιμο της 6ης-6-2023. Ότι, ακολούθως, στις 14-12-2022, ο ενάγων προέβη για την υπόθεσή του σε καταγγελία ενώπιον της αρμόδιας Υπηρεσίας του Υπουργείου Ανάπτυξης και Εμπορίου, το οποίο και απέστειλε, στις 16-12-2022, έγγραφες οχλήσεις-προσκλήσεις στην πρώτη και στη δεύτερη εναγομένη για παροχή

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εξηγήσεων σχετικά με την προαναφερόμενη παράνομη και καταχρηστική συμπεριφορά τους. Ότι, στη συνέχεια, η εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία, μετά δέκα έτη από τη γέννηση της υποχρέωσής για καταβολή του ασφαλίσματος και τέσσερα έτη από την τελεσίδικη καταδίκη της στην καταβολή του οφειλόμενου ποσού, του απέστειλε το ενσωματωμένο στην αγωγή από 10-1-2023 «ιδιωτικό συμφωνητικό και εξοφλητική απόδειξη ποσού 19.210,06 ευρώ» και αξίωνε να υπογραφεί από αυτόν, ο οποίος όμως δεν το υπέγραψε, γιατί δεν συμφωνούσε με τα αναγραφόμενα σ' αυτό περί παραίτησής του από αξιώσεις του για αποκατάσταση της, περιουσιακής ή μη, ζημίας του. Ότι, τελικώς, την 13η-1-2023, έντεκα έτη μετά την πλήρωση των όρων της ασφαλιστικής του κάλυψης και πέντε έτη μετά την τελεσίδικη καταδίκη της τρίτης εναγομένης σε πληρωμή του ασφαλισθέντος δανειακού υπολοίπου, αυτή κατέβαλε στην πρώτη εναγομένη, υπό την ως άνω ιδιότητά της, το συνολικό ποσό των 19.210,06 ευρώ. Ότι με το να κωλυσιεργεί η τρίτη εναγομένη επί τόσα έτη και κακόπιστα και προσχηματικά να μην συμμορφώνεται με το διατακτικό της αμετάκλητης υπ' αριθ. 24/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος, με το να μη προβαίνει η δεύτερη εναγομένη εσκεμμένα στην απαραίτητη σύμπραξη και συνεργασία με την τρίτη εναγόμενη θυγατρική της εταιρεία για να εκπληρωθεί το διατακτικό της ίδιας απόφασης και επιπρόσθετα, αγνοώντας τα οριζόμενα από την απόφαση, να μεταβιβάζει απαιτήσεις εκ του δανείου στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού και με το να προβαίνει ακολούθως η πρώτη εναγομένη σε έκδοση διαταγής πληρωμής και επιβολή αναγκαστικής κατάσχεσης στο αποτελούν την κύρια κατοικία του ιδίου και της οικογένειάς του ακίνητο, παρότι της είχε καταστήσει γνωστά τα ανωτέρω και ενώ τον βεβαίωνε ότι διερευνά την υπόθεσή του, προσβλήθηκε από την οφειλόμενη σε πρόθεσή τους παράνομη, κακόπιστη και αντίθετη στην καλή πίστη και στα χρηστά και συναλλακτικά ήθη συμπεριφορά των προστηθέντων υπαλλήλων τους, η προσωπικότητα του ενάγοντος και ειδικότερα η τιμή και η υπόληψή του, το δικαίωμα της κυριότητάς του, η ψυχική του υγεία και η φήμη του και γι' αυτό υπέστη ηθική βλάβη. Ότι, επίσης, εξαιτίας της ως άνω συμπεριφοράς των εναγομένων του προκλήθηκε και περιουσιακή ζημία, γιατί αναγκάσθηκε να προβεί: α) σε δικαστικά έξοδα για την ανακοπή κατά της προαναφερόμενης υπ' αριθ. [redacted] διαταγής πληρωμής του Ειρηνοδίκη Αθηνών και κατά της παρά πόδας αντιγράφου εξ

απογράφου αυτής από 1-7-2022 επιταγής προς πληρωμή, ανερχόμενα στο ποσό 819,12 ευρώ [409,56 ευρώ για τη σύνταξη της ανακοπής (2%Χ20.478 ευρώ το αντικείμενο της ανακοπής εκείνης) + 409,56 ευρώ για τη συζήτηση της ανακοπής (2%Χ20.478 ευρώ το αντικείμενο της δίκης εκείνης)], β) σε δικαστικά έξοδα για την ανακοπή κατά της ανωτέρω αναφερόμενης υπ' αριθ. [redacted] έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας [redacted] και της από 1-7-2022 επιταγής προς εκτέλεση, ανερχόμενα στο ποσό των 800 ευρώ [400 ευρώ για τη σύνταξη της ανακοπής (2%Χ20.000 ευρώ το αντικείμενο της ανακοπής αυτής) + 400 ευρώ για την συζήτησή της (2%Χ20.000 ευρώ το αντικείμενο της δίκης)], γ) σε έξοδα για «το πλήθος των εξώδικων δηλώσεων και διαδικαστικών πράξεων στις οποίες έχει προβεί προς τις καθ' ων μέσω πληρεξουσίων δικηγόρων», ανερχόμενα «στο ποσό των χιλίων ευρώ (1.000,00 €) και δ) σε δικαστικά έξοδα για την υπό κρίση αγωγή, ανερχόμενα στο ποσό των 1.968,40 ευρώ [984,20 ευρώ για τη σύνταξη της αγωγής (2%Χ49.210,06 ευρώ το αποτιμητό σε χρήμα αντικείμενο της αγωγής) + 984,20 ευρώ για τη συζήτηση της αγωγής (2%Χ49.210,06 ευρώ το αντικείμενο της αγωγής] και ότι, επομένως, υπέστη για τις ανωτέρω αιτίες συνολική περιουσιακή ζημία ανερχόμενη στο ποσό των 4.587,52 (819,12+800+1.000+1.968,40) ευρώ. Ότι εξαιτίας της προαναφερόμενης συμπεριφοράς των προστηθέντων των εναγομένων, ο ενάγων παραμένει, «όλως καταχρηστικώς και αδίκως, για χρονικό διάστημα δέκα (10) και πλέον ετών, στη βάση δεδομένων της «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», με αποτέλεσμα να αποστερείται της δυνατότητας έκδοσης πιστωτικής κάρτας ή οποιαδήποτε μορφής χρηματοδότησης, ακόμα και για την αγορά οικιακού εξοπλισμού». Με βάση το ιστορικό αυτό, ο ενάγων ζητεί: 1) Να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να προβεί, με δικά της έξοδα και δαπάνες, ενώπιον του αρμοδίου συμβολαιογράφου και κάθε δικαστικής ή μη αρχής: α) στην άρση της αναγκαστικής κατάσχεσης, που επιβλήθηκε σε βάρος του ακινήτου του ενάγοντος διά της υπ' αριθ. [redacted] έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας [redacted] και στη μεταγραφή της άρσης στα βιβλία κατασχέσεων και υποθηκών του Υποθηκοφυλακείου και Κτηματολογικού Γραφείου [redacted] β) στην παραίτηση εκ της από 1-7-2022 επιταγής προς πληρωμή, εγγεγραμμένης παρά πόδας αντιγράφου εκ του υπ' αριθμό [redacted] πρώτου απογράφου της υπ' αριθ. [redacted] διαταγής πληρωμής του Ειρηνοδίκη Αθηνών, και επιδοθείσας στον ενάγοντα την 5η-7-2022 και γ) «στην ενημέρωση της βάσης της «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», για τη διαγραφή»

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

του ενάγοντος «από τα μητρώα της». 2) Να καταδικασθούν οι εναγόμενες να του καταβάλουν, εις ολόκληρον εκάστη, προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του, το συνολικό ποσό των 4.587,52 ευρώ. 3) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να του καταβάλουν, εις ολόκληρον εκάστη, το ποσό των 50.000 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη του. 4) Ν' απαγορευθεί στις εναγόμενες κάθε πράξη στο μέλλον, τείνουσα καθ' οιονδήποτε τρόπο στη διατάραξη της προσωπικότητάς του. Επίσης, ο ενάγων ζητεί να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστούν οι εναγόμενες στα δικαστικά του έξοδα.

Από το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα της υπό κρίση αγωγής, η οποία επιδόθηκε νόμιμα και εντός της οριζόμενης στο άρθρο 215 παρ.2 ΚΠολΔ τριανταήμερης προθεσμίας σε εκάστη των εναγομένων (βλ. τις υπ' αριθ. 520Γ΄/13-2-2023, 522Γ΄/13-2-2023 και 518Γ΄/13-2-2023 εκθέσεις επίδοσης του εδρεύοντος στο Πρωτοδικείο Αθηνών δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών Αθανάσιου Μπουσδούνη), προκύπτει ότι στο δικόγραφό της σωρεύονται αντικειμενικά περισσότερες αιτήσεις παροχής δικαστικής προστασίας- αιτήματα, από τα οποία τα υπό τους αριθμούς 1 και 4 είναι ανεπίδεκτα χρηματικής αποτίμησης και υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του πολυμελούς πρωτοδικείου και τα υπό τους αριθμούς 2 και 3 αιτήματα, που είναι αποτιμητά σε χρήμα, υπάγονται, λόγω ποσού, το μεν υπό τον αριθμό 2 στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του ειρηνοδικείου, το δε υπό τον αριθμό 3 στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του μονομελούς πρωτοδικείου. Όμως, δεν θα διαταχθεί ο χωρισμός των σωρευόμενων επί μέρους αιτήσεων, επειδή, από το περιεχόμενό τους προκύπτει ότι πρόκειται για συναφείς κύριες δίκες και, ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 31 παρ.2 και 3 ΚΠολΔ, κατά τα αναλυτικώς στην ανωτέρω υπό το στοιχείο Ι μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης εκτιθέμενα, υπάγονται όλες στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του ιεραρχικά ανώτερου Δικαστηρίου, που, ως εκ της έδρας των εναγομένων (άρθρο 25 παρ. 2 ΚΠολΔ) είναι το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Αρμοδίως, συνεπώς, καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται η αγωγή προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 7, 8, 9, 10, 14 παρ.2, 25 παρ. 2 και 31 παρ. 2 και 3 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, για το παραδεκτό δε της συζήτησής της κατατέθηκε με το δικόγραφο των προτάσεων του

ενάγοντος το από 10-4-2023 πρακτικό περάτωσης αρχικής υποχρεωτικής συνεδρίας με το από 17-7-2013 πρακτικό αποτυχίας της διαμεσολάβησης (άρθρο 7 παρ.4 , 7 του ν. 4640/2019) και με το δικόγραφο της αγωγής το από 21-12-2022 ενημερωτικό έγγραφο περί της δυνατότητας διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς (άρθρο 3 παρ.2 εδ. β' του ν.4640/2019, όπως το εδάφιο αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 65 του ν. 4647/2019). Περαιτέρω, η αγωγή είναι ορισμένη, γιατί περιέχει όλα τα κατά τις διατάξεις των άρθρων 117, 118 και 216 παρ.1 ΚΠολΔ απαιτούμενα για την πληρότητά της στοιχεία, όπως αυτά αναλυτικά εκτίθενται ανωτέρω στις οικείες υπό στοιχεία Ι, ΙΙ και ΙΙΙ νομικές σκέψεις της παρούσας απόφασης, που αφενός απαιτούνται για τη νομική της θεμελίωση και δικαστική της εκτίμηση και αφετέρου δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά των εναγομένων, πλην, α) του μέρους της, με το οποίο ο ενάγων ζητεί να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να προβεί «στην ενημέρωση της βάσης της «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.» για τη διαγραφή του από τα μητρώα της», που πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, γιατί είναι αόριστο, επειδή ο ενάγων, για τη θεμελίωση του εν λόγω αιτήματός του, επικαλείται μόνο ότι «παραμένει για χρονικό διάστημα δέκα (10) και πλέον ετών, στη βάση δεδομένων της «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», χωρίς να προσδιορίζει ποια είναι τα δεδομένα του, που έχουν καταχωρισθεί στο αρχείο της, έχουσας την ιδιότητα του υπεύθυνου επεξεργασίας, εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ Α.Ε.» (και το διακριτικό τίτλο «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.») και για τα οποία (καταχωρισμένα) δεδομένα του ζητεί αυτός (ενάγων) να «ενημερώσει» η πρώτη εναγομένη τον υπεύθυνο επεξεργασίας ώστε να διαγραφούν, εξαιτίας δε της αοριστίας αυτής αφενός δεν μπορεί το Δικαστήριο να διαλάβει στην απόφασή του σαφή και δεκτική εκτέλεσης διάταξη και με τρόπο που να είναι προσδιορισμένα τα αντίστοιχα όρια του καταλαμβάνοντος το αίτημα αυτό δεδικασμένου και αφετέρου δεν μπορεί να κρίνει το Δικαστήριο περί της συνδρομής ή μη αμέσου εννόμου συμφέροντος του ενάγοντος για την παραδοχή του αιτήματος, δεδομένου ότι, κατά το ισχύον άρθρο 56 του ν. 4624/2019, το υποκείμενο των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, έχει το δικαίωμα να προβεί το ίδιο σε αίτηση διαγραφής των δεδομένων του από την ως άνω ανώνυμη εταιρεία, όταν η γνώση των δεδομένων αυτών δεν είναι πλέον απαραίτητη για την εκτέλεση καθηκόντων ή τα δεδομένα αυτά πρέπει να διαγραφούν, ό,τι μπορεί δε να πραγματωθεί εξωδιαδιαδικαστικώς χωρίς δικαστική παρέμβαση, επιχειρείται χωρίς δικαστικό συμφέρον και, επομένως, χωρίς έννομο συμφέρον (Β.Βαθρακοκοίλης, ό.π., άρθρο 68, αριθ. 59) και β) του μέρους της, με το οποίο ο ενάγων ζητεί να

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

υποχρεωθούν οι εναγόμενες να του καταβάλουν, εις ολόκληρον εκάστη, το ποσό των χιλίων (1.000) ευρώ ως αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία που αυτός ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω των εξόδων του για «το πλήθος των εξώδικων δηλώσεων και διαδικαστικών πράξεων στις οποίες έχει προβεί». Ειδικότερα, κατά το μέρος της αυτό η αγωγή, όπως βάσιμα ισχυρίζονται και οι δύο πρώτες εναγόμενες, είναι απαράδεκτη λόγω αοριστίας, γιατί δεν προσδιορίζονται στο αγωγικό δικόγραφο ποιες συγκεκριμένα είναι οι εξώδικες δηλώσεις και διαδικαστικές πράξεις, που αποτελούν το «πλήθος» αυτών, για το οποίο ο ενάγων δαπάνησε το ποσό των 1.000 ευρώ ούτε προσδιορίζεται ποιο ποσό συγκεκριμένα δαπάνησε ο ενάγων για καθεμία εξ αυτών των εξωδίκων δηλώσεων και διαδικαστικών πράξεων, με αποτέλεσμα, κατά παράβαση του άρθρου 216 παρ.1 ΚΠολΔ, ως προς το κονδύλιο αυτό, να μη περιέχεται στην αγωγή ακριβής περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και αφενός να μην μπορεί να εκτιμηθεί από το Δικαστήριο εάν και κατά ποιο μέρος είναι νόμιμο ως απαρτιζόμενο από έξοδα τελούντα σε αιτιώδη συνάφεια με την αποδιδόμενη στις εναγόμενες συμπεριφορά και αφετέρου να μην μπορούν να αμυνθούν απρόσκοπτα οι εναγόμενες κατά της αγωγικής αυτής αξιώσεως, σημειούμενου ότι η αοριστία αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί με τις προτάσεις ή από το περιεχόμενο άλλων εγγράφων της δίκης, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων (ΑΠ 166/2023, ΑΠ 137/2023, ΕφΑθ 695/2023, ΜΕφΠατρ 16/2023, στην ΤΝΠ Ισοκράτης). Επίσης, απορριπτέα είναι η αγωγή, κατά το μέρος της, με το οποίο ο ενάγων αιτείται να υποχρεωθεί η πρώτη εναγόμενη να προβεί σε όλες τις ενέργειες που είναι απαραίτητες για την άρση της επιβληθείσας στο ακίνητό του αναγκαστικής κατάσχεσης. Συγκεκριμένα, κατά το μέρος της αυτό η αγωγή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης του απαιτούμενου για την παραδοχή του εν λόγω αιτήματος εννόμου συμφέροντος του ενάγοντος, το οποίο αποτελεί διαδικαστική προϋπόθεση και πρέπει να υπάρχει όχι μόνο κατά το χρόνο άσκησης αλλά και κατά το χρόνο συζήτησης της αγωγής (ΑΠ 198/2023, ΑΠ 1444/2023, ΤΝΠ Νόμος). Ειδικότερα, ως προς το προαναφερόμενο αίτημα δεν υπάρχει έννομο συμφέρον του ενάγοντος γιατί α) αυτός, κατά τα εκτιθέμενα πιο πάνω στην υπό στοιχείο V νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, είχε τη δυνατότητα να ζητήσει ο ίδιος με αίτησή του στο αρμόδιο Ειρηνοδικείο την κατά το άρθρο 1019 ΚΠολΔ ανατροπή της κατάσχεσης με την έκδοση αντίστοιχης

διαπλαστικής και ισχύουσας έναντι όλων δικαστικής απόφασης, χωρίς να απαιτείται προς τούτο η σύμπραξη της πρώτης εναγομένης (ετέρου όντος του ζητήματος για τυχόν ευθύνη της τελευταίας εάν η εμμένουσα άρνησή της έλαβε χώρα υπό περιστάσεις στοιχειοθετούσες ευθύνη της κατά τις περί των αδικοπραξιών διατάξεις) και β) η πρώτη εναγομένη, ήδη πριν από το χρόνο της συζήτησης της ένδικης αγωγής, παρείχε τη συναίνεσή της για την άρση της αναγκαστικής κατάσχεσης με δήλωσή της ενώπιον της συμβολαιογράφου Δύμης Παρθένας Χρυσανθοπούλου, συνταχθείσας σχετικώς της υπ' αριθ. 8967/9-5-2023 πράξης άρσης κατάσχεσης της ίδιας συμβολαιογράφου, με επιμέλεια δε της ίδιας διαδίκου καταχωρήθηκε ακολούθως η παραίτηση αυτή στο αρμόδιο Κτηματολογικό Γραφείο Δυτικής Ελλάδας (υποκατάστημα Πύργου), όπως προκύπτει και από την από 7-6-2023 απόδειξη είσπραξης τελών για την καταχώριση εγγραπτέας πράξης και δεν αμφισβητεί ο ενάγων. Επομένως, μετά τα ανωτέρω, που, σύμφωνα και με τα όσα πιο πάνω στην υπό στοιχείο V νομική σκέψη της παρούσας απόφασης εκτίθενται, ως αποτέλεσμα είχαν να θεωρείται έκτοτε μη επιβληθείσα η κατάσχεση, ικανοποιήθηκε εξωδιαδικαστικά το προαναφερόμενο αίτημα του ενάγοντος και ως εκ τούτου δεν υπάρχει ανάγκη δικαστικής παρέμβασης ούτε, επομένως, έννομο συμφέρον προς τούτο. Περαιτέρω, κατά το κριθέν παραδεκτό μέρος της, η αγωγή, σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα πιο πάνω στις υπό στοιχείο Ι, ΙΙ και ΙΙΙ νομικές σκέψεις της παρούσας απόφασης, είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 65, 67, 71, 281, 288, 297, 298, 299, 330, 346, 455, 463, 481, 914, 919, 922, 926 και 932 ΑΚ, 8 του ν. 2251/1994, 176, 191 παρ.2, 907, 908 παρ. 1 ΚΠολΔ, πλην των εξής μερών αυτής: α) Του μέρους της, που αφορά στο ανωτέρω υπό το στοιχείο 1β αίτημα (περί υποχρέωσης της πρώτης εναγομένης να παραιτηθεί εκ της από 5-7-2022 επιταγής προς πληρωμή), το οποίο είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο, επειδή η παραίτηση από διαδικαστική πράξη, όπως είναι και η κατά το άρθρο 924 ΚΠολΔ επιταγή προς εκτέλεση, αποτελεί δικαίωμα του υποκειμένου του δικαίου και γίνεται μόνο κατ' ελεύθερη ενάσκηση του δικαιώματός του από τον ίδιο (ή τον πληρεξούσιό του) και αποκλειστικά με τους διαδικαστικούς όρους που ορίζει ο ΚΠολΔ (άρθρα 294 και 299 ΚΠολΔ) και δεν διατάσσεται με απόφαση δικαστηρίου, ούτε είναι δυνατός ο διά δικαστικής απόφασης εξαναγκασμός του επισπεύδοντος τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης να προβεί σε παραίτηση από την επιδοθείσα επιταγή προς πληρωμή, τη σύνταξη και επίδοση των οποίων κατοχυρώνει το άρθρο 20 παρ.1 του Συντάγματος, είναι δε διαφορετικό το ζήτημα της υποχρέωσης της επιτάξασας να απέχει, μετά την

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

απόσβεση της απαίτησης, από οποιαδήποτε περαιτέρω πράξη της επισπευθείσας με την επιταγή αυτή διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, εάν λάβει δε χώρα κάποια τέτοια πράξη, αυτή θα είναι προσβλητή με την κατά το άρθρο 933 ΚΠολΔ ανακοπή. β) Του μέρους της αγωγής, που αφορά στο ανωτέρω υπό το στοιχείο 2 αίτημα (περί υποχρέωσης των εναγομένων να του καταβάλουν, εις ολόκληρον εκάστη, το ποσό των 4.587,52 εύρώ ως αποζημίωσή του για την περιουσιακή ζημία του), το οποίο, κατά το παραδεκτό μέρος του (ήτοι αυτό που αφορά στο συνολικό ποσό των 3.587,52 ευρώ, αποτελούμενο από τα επί μέρους ποσά των 819,12+800+1.968,40 ευρώ, είναι, σύμφωνα με τα αναλυτικά εκτιθέμενα ανωτέρω στην υπό στοιχείο IV μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης, απορριπτέο ως μη νόμιμο, γιατί η επικαλούμενη ως προελθούσα από την αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων ζημία του ενάγοντος, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αποζημίωσης οφειλόμενης κατά το άρθρο 914 ΑΚ, αλλά μόνο της εκ του δικονομικού δικαίου αξίωσης, όπως ειδικώς προβλέπουν οι διατάξεις των άρθρων 176 επ. ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το αποτιμητό σε χρήμα αίτημά της καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου, όπως προκύπτει από το με τον κωδικό 61431503095403190061 ηλεκτρονικό παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων και την από 20-9-2023 απόδειξη της τράπεζας «Eurobank A.E.» περί εξόφλησής του, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 42 του ν. 4640/2019.

Από όλα τα νομίμως και μετ' επικλήσεως από τους διαδίκους προσκομιζόμενα έγγραφα, άλλα από τα οποία λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη, ενώ άλλα λαμβάνονται υπόψη προς έμμεση απόδειξη και εκτιμώνται ως δικαστικά τεκμήρια (άρθρα 336 παρ. 3, 339 και 395 ΚΠολΔ), από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από τον ενάγοντα υπ' αριθ. [redacted] ένορκη βεβαίωση των

που έγινε ενώπιον του Ειρηνοδίκη Πύργου, με αίτηση του ενάγοντος και μετά από νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση εκάστης των εναγομένων (βλ. τις υπ' αριθ. 1410Β΄/5-9-2023, 1408Β΄/5-9-2023 και 1409Β΄/5-9-2023 εκθέσεις επίδοσης του εδρεύοντος στο Πρωτοδικείο Πειραιώς δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του

Εφετείου Πειραιώς [redacted]), σε συνδυασμό με τα αυτεπαγγέλτως λαμβανόμενα υπόψη διδάγματα της κοινής πείρας (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Την 11η-7-2008 καταρτίστηκε μεταξύ του ενάγοντος και της δεύτερης εναγόμενης ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [redacted] στο ευρισκόμενο στην Αμαλιάδα [redacted] ατάστημά της (αριθμός [redacted]), η υπ' αριθ. [redacted] σύμβαση χορήγησης, από τη δεύτερη στον πρώτο, στεγαστικού τοκοχρεωλυτικού δανείου ποσού 30.000 ευρώ, αποδοτέου από τον δανειολήπτη σε 180 συνεχόμενες μηνιαίες τοκοχρεολυτικές δόσεις. Προς εξασφάλιση της απαίτησης της τράπεζας προς απόδοση του δανείου, εγγράφηκε, δυνάμει της υπ' αριθ. 578/2008 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου [redacted] προσημείωση υποθήκης, για ποσό 36.000 ευρώ, στον τόμο [redacted] και με αριθμό [redacted] των βιβλίων υποθηκών του Υποθηκοφυλακείου [redacted] επί ισόγειας αυτοτελούς και ανεξάρτητης οριζόντιας ιδιοκτησίας, επιφάνειας 89,63 τ.μ., κείμενης σε οικόπεδο ευρισκομένου της περιφερειακής ενότητας [redacted] στη θέση [redacted] και [redacted] οδού [redacted], όπου φέρει τον αριθμό [redacted] Το ανωτέρω ακίνητο, που τότε ανήκε στον ενάγοντα κατά ψιλή κυριότητα και μετά την αποβίωση της, έχουσας την επικαρπία μέχρι το θάνατό της, επικαρπώτριας, περιήλθε σ' αυτόν κατά πλήρη κυριότητα, αποτελούσε πάντοτε και αποτελεί την κύρια κατοικία του ιδίου και της οικογένειάς του, που αποτελείται από τη σύζυγό του και τα τέσσερα τέκνα του, γεννηθέντα τα έτη 2005, 2017, 2020 και 2020. Εξάλλου, με όρο της προαναφερόμενης δανειακής σύμβασης, οι ενεργούντες εντός των ανατιθεμένων σ' αυτούς καθηκόντων υπάλληλοι της δανειοδότριας τράπεζας ενημέρωσαν τον δανειολήπτη ότι αυτή ασφαλίζει τους δανειολήπτες στεγαστικών δανείων με το υπ' αριθ. [redacted] ομαδικό ασφαλιστήριο συμβόλαιο στην τρίτη εναγομένη για την κάλυψη του κινδύνου θανάτου ή μόνιμης ολικής ανικανότητας από ατύχημα ή ασθένεια. Στον ίδιο όρο της σύμβασης δανείου ορίστηκε ότι εφόσον ο δανειολήπτης υπαχθεί στο ομαδικό αυτό ασφαλιστήριο, πλην άλλων, α) θα καταβάλει τα ασφάλιστρα ταυτόχρονα με τη δόση του δανείου και μέσω του ίδιου λογαριασμού που θα διατηρεί για το δάνειο η δανειοδότρια, β) ότι δικαιούχος του ασφαλίσματος είναι η τελευταία (δηλαδή η δανειοδότρια) και γ) ότι ο δανειολήπτης υποχρεούτο να αναγγείλει άμεσα στη δανειοδότρια τράπεζα οποιοδήποτε γεγονός θα συνιστά επέλευση της ασφαλιστικής περίπτωσης και να προσκομίσει οποιοδήποτε έγγραφο κριθεί απαραίτητο από τη δανειοδότρια ή την ασφαλιστική εταιρεία προκειμένου να καταβληθεί το ασφάλισμα «στην Τράπεζα για

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εξόφληση της οφειλής του δανείου». Ο ενάγων υπέβαλε αμέσως μέσω του ανωτέρω καταστήματος της δεύτερης εναγομένης την υπ' αριθ. [redacted] αίτηση ένταξής του στο ανωτέρω ομαδικό ασφαλιστήριο, που έγινε δεκτή από την τρίτη εναγομένη και εκδόθηκε σχετικά και η από 25-7-2008 βεβαίωση συμμετοχής του στο εν λόγω ασφαλιστήριο, επί εγγράφου φέροντος στην πρώτη σελίδα τα στοιχεία της δεύτερης και της τρίτης εναγομένης και στο τέλος υπογραφές αρμοδίων υπαλλήλων τους κάτω από τις επωνυμίες τους, ενώ στο περιεχόμενό του περιλαμβάνονταν σε περίληψη οι όροι ασφάλισης, κατά τους οποίους, μεταξύ άλλων, το ποσοστό συμμετοχής του ενάγοντος στην ασφάλιση ανερχόταν σε 100% και ότι σε περίπτωση ολικής ανικανότητας του ενάγοντος λόγω ασθένειας, σε ποσοστό τουλάχιστον 67%, για εκτέλεση επικερδούς εργασίας ή απασχόλησης και με την προϋπόθεση ότι η ανικανότητα αυτή αποδεικνυόταν μόνιμη και συνεχής για τουλάχιστον δώδεκα μήνες και αυτός προσκόμιζε εντός δεκαπέντε μηνών από τότε που θα αποδεικνυόταν η μόνιμη ανικανότητά του τα αποδεικνύοντα αυτήν δικαιολογητικά, η τρίτη εναγομένη υποχρεούτο να καταβάλει «το υπόλοιπο του δανείου» στη δεύτερη εναγομένη, κατά την ημερομηνία πληρωμής της τοκοχρεωλυτικής δόσης που θα συνέπιπτε ή θα ακολουθούσε την δωδεκάμηνη περίοδο συνεχούς ολικής ανικανότητας του ασφαλιζόμενου ενάγοντος, ενώ σε ειδικό όρο του ασφαλιστηρίου συμβολαίου προβλεπόταν ότι, ειδικώς, επί μόνιμης ολικής ανικανότητας δεν θα ίσχυε η ανωτέρω δωδεκάμηνη περίοδος αναμονής για την καταβολή του ασφαλίσματος, αλλά αυτό θα καταβάλλεται κατά την ημερομηνία καταβολής της τοκοχρεολυτικής δόσης που ακολουθεί την ημερομηνία πιστοποίησης της μόνιμης ολικής ανικανότητας. Ο ενάγων εκπλήρωνε προσηκόντως τις υποχρεώσεις του από τη δανειακή σύμβαση και από τη σύμβαση ασφάλισης. Την 8η-12-2011 όμως επήλθε ο, κατά την τελευταία, ασφαλιστικός κίνδυνος, καθώς ο ενάγων υπέστη οξύ πρόσθιο εκτεταμένο έμφραγμα μυοκαρδίου και υποβλήθηκε σε αγγειοπλαστική στον πρόσθιο κατιόντα κλάδο της αριστερής κοιλίας, ενώ οι θεράποντες ιατροί του έκριναν ότι πρέπει να παύσει κάθε επαγγελματική δραστηριότητα στο μέλλον, ως ενέχουσας κινδύνους για την υγεία και τη ζωή του, ήτοι ότι έπασχε πλέον από μόνιμη ολική ανικανότητα. Ο ενάγων ενημέρωσε τη δεύτερη και την τρίτη εναγομένη για την επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου και μέσω της καταστήματος [redacted] της δεύτερης εναγομένης, οι

υπάλληλοι του οποίου του υπέδειξαν τη σχετική με την καταβολή του ασφαλίσματος διαδικασία και ανέλαβαν την προώθηση και παρακολούθηση αυτής, υπέβαλε στην τρίτη εναγομένη την από 21-3-2012 αίτησή του με σχετικά δικαιολογητικά, ζητώντας να ενεργοποιηθεί ο όρος του ασφαλιστηρίου συμβολαίου περί ολοσχερούς εξόφλησης του υπολοίπου του δανείου από αυτή (ασφαλιστική εταιρεία) προς την δεύτερη εναγομένη, όπως προβλεπόταν σε περίπτωση αποδεικνυόμενης αναπηρίας, συνεπαγόμενης ολική ανικανότητα προς εργασία. Η δεύτερη εναγομένη, διά των υπαλλήλων της στο ανωτέρω κατάστημα [redacted] και , στους οποίους είχε αναθέσει αυτή τα θέματα τα σχετικά με την ασφάλιση των δανειοληπτών στην τρίτη εναγομένη, ζήτησε από τον ενάγοντα να προσκομίσει αυτός και επί πλέον δικαιολογητικά, πέραν εκείνων που ήδη μέχρι την 11η-7-2012 είχε προσκομίσει, μεταξύ των οποίων και απόφαση της αρμόδιας επιτροπής Κέντρου Πιστοποίησης Αναπηρίας (ΚΕ.Π.Α.) του ΙΚΑ, όσα δε δικαιολογητικά είχε ήδη προσκομίσει ο ενάγων στη δεύτερη εναγομένη, αυτή τα διαβίβαζε στην τρίτη εναγομένη, και για οποιαδήποτε σχετικά με το ζήτημα αυτό πληροφορία η δεύτερη εναγομένη είχε ενημερώσει τον ενάγοντα, και εγγράφως, ότι μπορεί να απευθύνεται στον αρμόδιο υπάλληλό της . Η αρμόδια επιτροπή του ΚΕ.Π.Α. . του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, με καθυστέρηση μη οφειλόμενη στον ενάγοντα αλλά στην ίδια, απεφάνθη επί της σχετικής αιτήσεώς του με την από 6-11-2013 και αριθ. [redacted] απόφασή της, με την οποία έκρινε αυτόν ανάπηρο κατά ποσοστό 67% από 12-6-2012 έως 31-5-2014, στην ίδια δε κρίση κατέληξε η ανωτέρω επιτροπή και με μεταγενέστερες γνωματεύσεις της για επόμενα χρονικά διαστήματα, ενώ από το έτος 2022 η αναπηρία του ενάγοντος ανέρχεται σε ποσοστό 80%. Συνεπώς, ο ενάγων κρίθηκε και από την επιτροπή του ΚΕ.Π.Α. ολικά ανίκανος προς εργασία για χρονικό διάστημα υπερβαίνον τους δώδεκα μήνες, αντίγραφο δε της προαναφερόμενης από 6-11-2013 και αριθ. 09905/2013/9378 γνωμάτευσης, που πιστοποιούσε την λόγω ασθένειας ολική ανικανότητά του για εργασία προσκόμισε αυτός αμέσως στο κατάστημα Αμαλιάδας της δεύτερης εναγομένης, όπως του είχε υποδειχθεί και όπως είχε συμβεί με όλα τα μέχρι τότε δικαιολογητικά έγγραφα, αλλά η δεύτερη εναγομένη (διά των υπαλλήλων της) αρνήθηκε να την παραλάβει, χωρίς τη συνδρομή κάποιου λόγου που να δικαιολογεί τη μεταστροφή αυτή ως προς την προώθηση των δικαιολογητικών στην τρίτη εναγομένη, και γι' αυτό ο ενάγων απέστειλε τη γνωμάτευση στο εδρεύον στην Αθήνα κατάστημα της τελευταίας διά δικαστικού επιμελητή, την 22η-1-2014, μαζί με

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εξώδικη έγγραφη δήλωσή του, με την οποία, αφού εξέθετε τα περί της ανωτέρω μεταστροφής της συμπεριφοράς των υπαλλήλων της δεύτερης εναγομένης, καλούσε πάλι την τρίτη εναγομένη να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της από το ασφαλιστήριο συμβόλαιο. Η τελευταία, μετά από τρεις μήνες, έστειλε στον ενάγοντα το υπ' αριθ. πρωτ. 29816/14-4-2014 έγγραφό της, ισχυριζόμενη, για πρώτη φορά, ότι δεν μπορεί να προβεί στην αποπληρωμή του δανείου, γιατί δήθεν το ασφαλιστήριο συμβόλαιο, ως προς τον ενάγοντα, είχε ακυρωθεί ήδη από την 1η-5-2012, λόγω δήθεν μη καταβολής ασφαλίστρων εκ μέρους του, ισχυρισμός όμως αβάσιμος, όπως τούτο τελεσιδίκως κρίθηκε και με την υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου [redacted] περί της οποίας θα γίνει κατωτέρω αναλυτικότερη αναφορά. Εξαιτίας της, όψιμης, αυτής θέσης της τρίτης εναγομένης και της αδράνειας της δεύτερης εναγομένης, ο ενάγων άσκησε αρχικά την από 30-9-2014 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης γενικό και ειδικό [redacted] αγωγή του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου [redacted] με την οποία, υπολαμβάνοντας ότι δικαιούχος του ασφαλίσματος είναι ο ίδιος, αιτήθηκε να υποχρεωθεί η εκεί εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία, ως μη τηρούσα τις υποχρεώσεις της από την ασφαλιστική σύμβαση, να καταβάλει στον ίδιο το αντιστοιχούν στο ασφάλισμα και σε χρηματική του ικανοποίηση ποσό των 39.635,98 ευρώ, η αγωγή δε αυτή απορρίφθηκε με την υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου για τυπικό λόγο, αφού κρίθηκε, ορθά, ότι φορέας της εκ της ασφάλισης απαίτησης και, επομένως, νομιμοποιούμενη στην άσκησή της, ήταν η δεύτερη εναγομένη. Η τρίτη εναγομένη εξακολουθούσε να μην καταβάλει το ασφάλισμα στη δεύτερη εναγομένη και η τελευταία εξακολουθούσε να αδρανεί να ασκήσει την από την ασφαλιστική σύμβαση αξίωσή της κατά της δεύτερης εναγομένης-ασφαλιστικής εταιρείας, παρά τις συνεχείς οχλήσεις του ενάγοντος, ο οποίος έθεσε υπόψη τους και τα όσα περί του φορέως της εκ της ασφάλισης απαίτησης για το ασφάλισμα διέλαβε η προαναφερόμενη υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου [redacted] και μάλιστα την 21η-7-2016 επέδωσε διά δικαστικού επιμελητή στη δεύτερη εναγομένη το από 20-7-2016 εξώδικο έγγραφό του, με το οποίο, ρητά αναφερόμενος και στην πιο πάνω δικαστική απόφαση, διαμαρτυρόταν για την αδράνειά της και την καλούσε να ασκήσει την κατά της τρίτης εναγομένης αξίωσή

της εντός δεκαημέρου, πλην όμως συνεχίστηκε η ίδια συμπεριφορά της δεύτερης και της τρίτης των εναγομένων. Γι' αυτό ο ενάγων, ως λήπτης της ασφάλισης (αποτελούσας στη συγκεκριμένη περίπτωση γνήσια σύμβαση υπέρ τρίτου, ήτοι υπέρ της δανείστριας τράπεζας), άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος την από 19-4-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης [redacted] πλαγιαστική αγωγή του, με την οποία ζήτησε να υποχρεωθεί η εκεί εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει στην (υπέρ ης η ασφάλιση) δανείστρια τράπεζα το υπόλοιπο του δανείου, προσδιοριζόμενο στο από 6-2-2017 έγγραφο της τελευταίας ως ανερχόμενο στο ποσό των 19.219,06 ευρώ, ώστε με την ικανοποίηση της δανείστριας τράπεζας μέσω του ασφαλίσματος να επέλθει η απαλλαγή του δανειολήπτη ενάγοντος από την αντίστοιχη υποχρέωσή του προς αποπληρωμή του δανείου. Δικάσιμος για τη συζήτηση της ανωτέρω αγωγής ορίστηκε η 16η-10-2017. Ο ενάγων, πριν τη συζήτησή της, προέβη και σε νέα όχληση προς την δεύτερη εναγομένη με την από 26-9-2017 έγγραφη αίτησή του, ζητώντας επιπρόσθετα και στοιχεία σχετικά με την ιδιότητα που ενήργησαν οι δύο προαναφερόμενοι υπάλληλοί της και

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Η δεύτερη εναγομένη απάντησε στη νέα όχληση και στο ανωτέρω αίτημα του ενάγοντος με το από 14-11-2017 έγγραφό της, με το οποίο, αφενός επιφυλάχθηκε σχετικά με το περί των υπαλλήλων αίτημα του ενάγοντος και αφετέρου, δεκαπεντέμισι περίπου μήνες μετά την διά του ανωτέρω από 20-7-2016 εγγράφου του ενάγοντος ενημέρωσή της περί της ως άνω απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αμαλιάδος, τον ενημέρωσε ότι θα πρέπει να της προσκομίσει όλα τα έγγραφα από την δικογραφία επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω δικαστική απόφαση για να εκτιμήσει αυτή εάν μια αγωγή της κατά της ασφαλιστικής εταιρείας θα κρινόταν βάσιμη ή όχι και τον καλούσε να συνεργασθούν προκειμένου να επιτύχουν την καταβολή του ασφαλίσματος, με την προϋπόθεση ότι το αίτημά του είχε απορριφθεί από την ασφαλιστική εταιρεία καθ' υπέρβαση των συμφωνηθέντων. Ο ενάγων, άμεσα προσκόμισε στην δεύτερη εναγομένη τα ζητηθέντα από αυτή έγγραφα της ανωτέρω δικογραφίας και ταυτόχρονα με την υπ' αριθ. πρωτ. [redacted] αίτησή του διαμαρτυρήθηκε πάλι σ' αυτή για την αδράνειά της. Στο μεταξύ, κατά τη δικάσιμο της 16ης-10-2017, συζητήθηκε κατά την τακτική διαδικασία στο Ειρηνοδικείο [redacted] κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων, η προαναφερόμενη πλαγιαστική αγωγή του ενάγοντος κατά της τρίτης εναγομένης και έγινε δεκτή στο σύνολό της με την υπ' αριθ. [redacted] καταστάσα τελεσίδικη και στη συνέχεια αμετάκλητη απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου, η οποία δημοσιεύθηκε την 4η-6-2018

και όρισε στο διατακτικό της ότι «ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει στην δανείστρια του ενάγοντος [redacted] το ποσό του ασφαλίσματος που οφείλει σε αυτή βάσει του υπ' αριθμ. [redacted] συμβολαίου ομαδικής ασφάλισης δανειολήπτη, ήτοι το υπόλοιπο του δανείου που συνήφθη με την υπ' αριθμ. [redacted] σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου, το οποίο οφειλόμενο ποσό σύμφωνα με την πιο πρόσφατη από 06.02.2017 Ενημέρωση - Ειδοποίηση της δανείστριας Τράπεζας ανερχόταν σε 19.210,06€. ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης τη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα ευρώ (350,00 €)». Ο ενάγων, λίγες ημέρες μετά τη δημοσίευση της προαναφερόμενης απόφασης και συγκεκριμένα την 29η-6-2018, την επέδωσε στην τρίτη εναγομένη, ενώ την γνωστοποίησε και στη δεύτερη εναγομένη και ζήτησε και από τις δύο αυτές εταιρείες να προβούν σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για να πραγματωθεί η διάταξή της περί καταβολής του ασφαλίσματος, ισόποσου με το υπόλοιπο του δανείου. Αυτό, όμως, δεν συνέβαινε και ο ενάγων αναγκάστηκε να προβαίνει επανειλημμένα σε έγγραφες και προφορικές οχλήσεις προς τις ίδιες εταιρείες, ώστε να εκτελεσθεί η προαναφερόμενη διάταξη της απόφασης και να επέλθει η απόσβεση της εκ του δανείου υποχρέωσής του, αναφέρθηκε δε εγγράφως για την υπόθεσή του και στη Διεύθυνση Εποπτείας Ιδιωτικής Ασφάλισης της Τράπεζας της Ελλάδος, η οποία ζήτησε ακολούθως, διαδοχικά, και από τις δύο εταιρείες να απαντήσουν επί των αναφερόμενων από τον ενάγοντα. Την 26η-10-2018, η τρίτη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία απέστειλε διά του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον ενάγοντα, για να αποδεχθεί αυτός και να υπογράψει, την από το Σεπτέμβριο 2018 τιτλοφορούμενη «ΕΞΩΔΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ-ΔΗΛΩΣΗ», σύμφωνα με την οποία, προς συμβιβαστική διευθέτηση της υπόθεσης, η ασφαλιστική εταιρεία θα κατέβαλε το ποσό των 19.210,06 ευρώ στη δεύτερη εναγομένη και το ποσό των 350 ευρώ στον ενάγοντα και ο τελευταίος θα παραιτείτο χωρίς καμιά επιφύλαξη από οποιοδήποτε δικαίωμα και αξίωσή του σχετιζόμενη με το ασφαλιστήριο συμβόλαιο. Ο ενάγων, που ήδη επί έξι σχεδόν έτη υποβαλλόταν σε συνεχή ταλαιπωρία και δαπάνες για να γίνει η κατά την ασφαλιστική σύμβαση οφειλόμενη πληρωμή του ασφαλίσματος στην δανειοδότρια τράπεζα ώστε να έχει ήδη απαλλαγεί αυτός από την υποχρέωση

αποπληρωμής του δανείου, εκπροσωπούμενος από τη νομική του παραστάτρια, δεν συμφώνησε με την ανωτέρω συμβιβαστική πρόταση, αφού αυτή προϋπέθετε την χωρίς καμιά επιφύλαξη παραίτησή του από οποιαδήποτε αξίωσή του κατά της ασφαλιστικής εταιρείας σχετιζόμενη έστω και εμμέσως με το ασφαλιστήριο συμβόλαιο, ενώ η δεύτερη εναγομένη, όπως και κατωτέρω θα εκτεθεί ειδικότερα, πρόβαλε ισχυρισμό περί οφειλής εκ του δανείου μεγαλύτερης του ποσού των 19.210,06 ευρώ. Οι οχλήσεις του ενάγοντος εξακολούθησαν και η εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία, με την επιδοθείσα σ' αυτόν, την 15η-2-2019, από 12-2-2019 έγγραφη εξώδικη δήλωσή της, του γνωστοποιούσε ότι αυτή, με βάση την ανωτέρω υπ' αριθ. 24/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος και μετά από επικοινωνία της με την δεύτερη εναγομένη, πρέπει να καταβάλει στην τελευταία «το ποσό των € 23.667,40 ήτοι το άληκτο του δανείου» και τον καλούσε εντός τριών ημερών να επικοινωνήσει με υπάλληλό της (υπηρετούντα στο κατάστημά της στην Αθήνα) και «να υπογράψει τα απαραίτητα έγγραφα» (χωρίς να τα προσδιορίζει ως προς το περιεχόμενό τους) «για την καταβολή του ποσού στην [redacted] Τράπεζα» και για την καταβολή στον ίδιο των επιδικασθέντων δικαστικών εξόδων, με την παράλληλη ρητή δήλωσή της πως σε περίπτωση που αυτός (ενάγων) δεν προβεί εντός της τριήμερης προθεσμίας στις ανωτέρω ενέργειες, η ίδια θα προέβαινε «σε καταβολή του άληκτου κεφαλαίου του δανείου» στο λογαριασμό, που ήταν συνδεδεμένος με την «αναφερόμενη στην απόφαση δανειακή σύμβαση». Ο ενάγων δεν μετέβη προς υπογραφή εγγράφων και επιπρόσθετα, επειδή στο ανωτέρω έγγραφο της τρίτης εναγομένης γινόταν αναφορά στο «άληκτο κεφάλαιο του δανείου», με την από 22-2-2019 επιστολή του προς τη δεύτερη εναγομένη ζήτησε από αυτή αφενός να γνωστοποιήσει στην τρίτη εναγόμενη επακριβώς όλο το οφειλόμενο ποσό του υπόλοιπου δανείου, που καλυπτόταν από την ασφαλιστική σύμβαση και λόγω της επέλευσης του ασφαλιστικού κινδύνου και της πλήρωσης όλων των όρων της ασφαλιστικής σύμβασης όφειλε πλέον να της καταβάλει ως ασφάλισμα η τρίτη εναγομένη και αφετέρου να ενεργήσει ό,τι ήταν απαραίτητο για την είσπραξη όλου του οφειλόμενου ασφαλίσματος και να τον ενημερώσει για τις ενέργειές της. Ένα μήνα μετά, η δεύτερη εναγομένη, με το από 22-3-2019 και με αριθ. πρωτ. 100161903_19 έγγραφό της, απάντησε στον ενάγοντα, για πρώτη φορά, ότι για να εξοφληθεί το δάνειό του, πρέπει να της καταβληθεί από τον ίδιο το ποσό των 3.055,28 ευρώ (μετά από έκπτωση, στην οποία η ίδια ισχυριζόταν ότι προέβη, εκ του ποσού των 3.803,15 ευρώ), γιατί – όπως ισχυριζόταν η ίδια η δεύτερη εναγομένη- η

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

τρίτη εναγομένη δεν είχε υποχρέωση να της καταβάλει ασφάλισμα για το μέρος του δανείου που έληγε από την επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου και για ένα έτος μετά την επέλευσή του ούτε για τους επ' αυτού τόκους. Ο ενάγων απάντησε στο προαναφερόμενο έγγραφο της δεύτερης εναγομένης με νέο έγγραφό του, με το οποίο της τόνιζε ότι, όπως αυτή ήδη γνώριζε, η εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία ήταν υπόχρεη για την καταβολή ασφαλίσματος για όλο το μετά την επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου υπόλοιπο δάνειο, επαναλάμβανε το αίτημά του να ασκήσει άμεσα η δεύτερη εναγομένη την κατά της τρίτης εναγομένης αξίωσή της από την ασφαλιστική σύμβαση, ώστε να πραγματωθεί και το διατακτικό της υπ' αριθ. 24/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου [redacted] και ζητούσε να τον ενημερώσει για τις ενέργειές της αυτές, δηλώνοντάς της ότι σε διαφορετική περίπτωση θα προσφύγει στη δικαιοσύνη, αφού επί πολλά έτη ταλαιπωρείται εξαιτίας των ελλειπών ενεργειών της ως προς το θέμα του δανείου. Επίσης, στο προαναφερόμενο έγγραφό του ο ενάγων επικαλείτο και το υπ' αριθ. πρωτ. [redacted] έγγραφο της ίδιας της δεύτερης εναγομένης προς την προαναφερόμενη Διεύθυνση Εποπτείας Ιδιωτικής Ασφάλισης της Τράπεζας της Ελλάδος, στην οποία είχε προσφύγει ο ενάγων και η οποία κάλεσε την δεύτερη εναγομένη να απαντήσει, απάντησε δε αυτή με το ανωτέρω έγγραφό της, διαλαμβάνοντας σ' αυτό, πλην άλλων, ότι έχει ήδη εκδοθεί η υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος, που δεν διαπίστωσε κάποιο πρόβλημα ως προς την ασφαλιστική κάλυψη του ενάγοντος και ότι με την ίδια απόφαση έχει γίνει δεκτό το αίτημα του ενάγοντος και έχει υποχρεωθεί η ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει στην ίδια (δεύτερη εναγομένη) «το υπόλοιπο του δανείου». Ωστόσο, και η δεύτερη και η τρίτη των εναγομένων όχι μόνο συνέχισαν, αναιτιολόγητα, να μην ενεργούν για την καταβολή του ασφαλίσματος, αλλά, επιπρόσθετα, η δεύτερη εναγομένη επέδωσε, την 3η-6-2021, στον ενάγοντα την από 11-5-2021 έγγραφη εξώδικη δήλωσή της, στην οποία ανέφερε ότι αυτός έχει καταστεί υπερήμερος οφειλέτης ως προς τις απορρέουσες εκ της δανειακής σύμβασης υποχρεώσεις και ότι για τον λόγο αυτό, την 5η-5-2021, προέβη αυτή σε καταγγελία της σύμβασης δανείου και στο κλείσιμο του εξυπηρετούντος αυτή λογαριασμού και ότι το ληξιπρόθεσμο και απαιτητό χρεωστικό σε βάρος του ενάγοντος υπόλοιπο ανερχόταν στο ποσό των 48.090,36 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων μέχρι την εξόφλησή του. Καλούσε δε τον

ενάγοντα να της καταβάλει το ανωτέρω ποσό (των 48.090,36 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων) εντός επτά ημερών από την επίδοση σ' αυτόν του ίδιου εξωδίκου εγγράφου της, διότι, άλλως, του δήλωνε, εάν περνούσε άπρακτη η επταήμερη προθεσμία, αυτή ήταν υποχρεωμένη να προχωρήσει στη λήψη δικαστικών μέτρων εναντίον του για την είσπραξη της απαίτησής της και παράλληλα θα δύναται να αναζητήσει πληροφορίες για την φερεγγυότητά του και την πιστοληπτική του ικανότητα από το Αρχείο Αθέτησης Υποχρεώσεων, από το Αρχείο Υποθηκών-Προσημειώσεων με σκοπό την προστασία της εμπορικής πίστης και την εξυγίανση των οικονομικών συναλλαγών, καθώς και από το Αρχείο Συγκέντρωσης Χορηγήσεων, με σκοπό την αξιολόγηση της πιστοληπτικής του ικανότητας και την εφαρμογή της εκάστοτε ισχύουσας ευρωπαϊκής και εθνικής νομοθεσίας και των αποφάσεων και οδηγιών της Τράπεζας της Ελλάδος, κυρίως για τον περιορισμό των επισφαλών απαιτήσεων και την επάρκεια των κεφαλαίων της, καθώς και να αποστείλει τα στοιχεία της καταγγελίας στην εταιρεία «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.» με όλα τα στοιχεία που αφορούσαν τη συναλλακτική του συμπεριφορά. Επίσης, η δεύτερη και η τρίτη των εναγομένων, αδιαφορώντας για τα όσα κατά τα ανωτέρω είχαν λάβει χώρα σχετικά με την υγεία του ενάγοντος και την εκ της αιτίας αυτής επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου, καθώς και για τα οριζόμενα στην υπ' αριθ. 24/2018 δικαστική, τελεσίδικη και αμετάκλητη, απόφαση, απέστειλαν στον ενάγοντα την από 6-5-2021 κοινή επιστολή τους, με την οποία τον ενημέρωναν ότι λόγω «της υπερημερίας του», μετά την παρέλευση 30 ημερών από την κοινοποίηση της επιστολής, η τράπεζα θα προέβαινε σε αντικατάσταση του ασφαλιστηρίου του προσημειωμένου υπέρ αυτής ακινήτου, με νέο ασφαλιστήριο συμβόλαιο στην τρίτη εναγομένη «με τη διαμεσολάβηση» της δεύτερης εναγομένης, το νέο δε μηνιαίο ασφάλιστρο θα συνέχιζε να καταλογίζεται σε βάρος του ενάγοντος με χρέωση του λογαριασμού του δανείου ή του συνδεδεμένου με το δάνειο λογαριασμού χρέωσης εξόδων, έντοκα με τον τόκο υπερημερίας που πρόβλεπε η δανειακή σύμβαση, ενώ του απέστειλαν και τα, μη γενόμενα δεκτά από αυτόν, έγγραφα προσυμβατικής ενημέρωσης και υπογεγραμμένη από το αρμόδιο υπάλληλο της τρίτης εναγομένης βεβαίωση ασφάλισης, από τα έγγραφα δε αυτά προκύπτει η διαμεσολαβητική συμμετοχή της δεύτερης εναγομένης στη διαδικασία της ασφάλισης και η εκ μέρους της τρίτης εναγομένης γνώση του αριθμού του τηρούμενου στη δεύτερη εναγομένη λογαριασμού [redacted] στον οποίο θα μπορούσε να έχει καταθέσει το ασφάλισμα, αλλά εν γνώσει της δεν το έπραξε, αδιαφορώντας, όπως και η δεύτερη εναγομένη, για την προκαλούμενη εκ της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

συμπεριφοράς τους αυτής βλάβης στον ενάγοντα. Ο τελευταίος, αντικρούοντας το κατά τα ανωτέρω επιδοθέν σ' αυτό την 3η-6-2021 εξώδικο έγγραφο της δεύτερης εναγομένης, με το οποίο αυτή τον θεωρούσε υπερήμερο οφειλέτη για το ποσό των 48.090,36 ευρώ, της επέδωσε, την 11η-6-2021, το από 10-6-2021 εξώδικο έγγραφό του, με το οποίο εξέθετε για πολλοστή φορά αναλυτικά τα όσα είχαν λάβει χώρα σχετικά με το δάνειό του και την υποχρέωση αποπληρωμής του, κατά την επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου, υπολοίπου του δανείου με την καταβολή του ασφαλίσματος από την ασφαλιστική εταιρεία, διαμαρτυρόταν δε για την συμπεριφορά αυτή της δεύτερης εναγομένης, την καλούσε να απέχει από οποιαδήποτε δικαστική σε βάρος του ενέργεια και επιφυλασσόταν για την αποκατάσταση της ζημίας του από τη συμπεριφορά της αυτή. Και πάλι η δεύτερη εναγομένη συνέχισε να μην ασκεί την εκ της σύμβασης ασφάλισης αξίωσή της κατά της τρίτης εναγομένης και η τελευταία συνέχισε να μην καταβάλει το ασφάλισμα και, επιπρόσθετα, με σύμβαση που κατάρτισε την 17η-12-2021 και επαναλήφθηκε, ως προς το σύνολο των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων, την 20η-1-2022, η δεύτερη εναγομένη μεταβίβασε στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία [redacted] απαιτήσεις της από δάνεια και πιστώσεις, συμπεριλαμβάνοντας και τις από την ανωτέρω υπ' αριθ. [redacted] σύμβαση δανείου απαιτήσεις, η αποκτώσα δε αλλοδαπή εταιρεία ανέθεσε αυθημερόν τη διαχείριση των κατά τη σύμβαση μεταβιβασθεισών σ' αυτή απαιτήσεων στην, μεταβιβάσασα, δεύτερη εναγομένη, μέχρι την 4η-2-2022, από δε την ημέρα αυτή και στο εξής ανάθεσε τη διαχείριση των απαιτήσεων αυτών στην πρώτη εναγομένη, ενώ η καταβολή των οφειλών από τους πιστωτές των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων εξακολούθησε να γίνεται μέσω της δεύτερης εναγομένης και μέσω των ιδίων και μέχρι τότε τηρούμενων σ' αυτή για το σκοπό αυτό λογαριασμών. Η πρώτη εναγομένη, υπό την ανωτέρω ιδιότητά της, υπέβαλε την από 27-5-2022 αίτησή της στον Ειρηνοδίκη Αθηνών και ζήτησε την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά του ενάγοντος, επικαλούμενη ως αιτία ότι αυτός, μετά την, κατά τα εκτιθέμενα πιο πάνω, γενόμενη από τη δεύτερη εναγομένη την 3η-6-2021 καταγγελία της ανωτέρω σύμβασης δανείου, οφείλει το ποσό των 48.918,62 εντόκως από 5-8-2021 μέχρι την εξόφληση και από το ποσό αυτό, για να περιορίσει τα δικαστικά της

έξοδα, αιτήθηκε την καταβολή μόνο μέρους του, ανερχόμενου σε 20.000 ευρώ (χωρίς να προσδιορίζει ειδικότερα κονδύλια που αποτελούσαν το αιτούμενο ποσό αυτό των 20.000 ευρώ), δηλώνοντας ρητά ότι επιφυλάσσεται για το υπόλοιπο της απαίτησης των 48.918,62 ευρώ. Η προαναφερόμενη αίτηση της πρώτης εναγομένης έγινε δεκτή με την υπ' αριθ. 9851/2022 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδίκη Αθηνών, αντίγραφο απογράφου της οποίας, με την κάτω από αυτή από 1-7-2022 επιταγή προς εκτέλεση, επιδόθηκε στον ενάγοντα την 5η-7-2022, ενώ ο ενάγων καταχωρήθηκε στην «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», ως οφειλέτης εκ της εν λόγω διαταγής πληρωμής με αιτία το δάνειο. Ο ενάγων, άμεσα, άσκησε κατά της πρώτης εναγομένης την από 19-7-2020 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης γενικό [redacted] ανακοπή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, αιτούμενος την ακύρωση της διαταγής πληρωμής και της επιταγής προς εκτέλεση, η συζήτηση της οποίας (ανακοπής) ορίσθηκε για τη δικάσιμο της 6ης-2-2023 και έναν από τους λόγους της οποίας συνιστούσαν και τα ανωτέρω εκτιθέμενα περιστατικά σχετικά με τη συμπεριφορά των εναγομένων, τα λαβόντα χώρα μετά την κατά το έτος 2011 επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου στο πρόσωπό του. Παράλληλα, ο ενάγων υπέβαλε στην πρώτη εναγομένη έγγραφη διαμαρτυρία, εκθέτοντας τα όσα είχαν λάβει χώρα μέχρι τότε σχετικά με την ασφαλιστική και τη δανειακή σύμβαση και την καταχρηστική συμπεριφορά της δεύτερης και της τρίτης των εναγομένων, την κάλυψη του οφειλομένου δανείου από το ασφάλισμα και την επί του θέματος αυτού ύπαρξη και της υπ' αριθ. 24/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος. Η πρώτη εναγομένη, με το από 17-8-2022 έγγραφό της, απάντησε στον ενάγοντα ότι «Σας διαβεβαιώνουμε ότι θα διερευνήσουμε άμεσα το ζήτημα που σας απασχολεί και θα λάβετε την απάντησή μας το συντομότερο δυνατόν». Ο ενάγων, επειδή καθυστερούσε η πρώτη εναγομένη να του απαντήσει, προέβη και σε νέα όχληση προς αυτή, η οποία του απέστειλε το από 30-9-2022 έγγραφό της, με το οποίο τον ενημέρωνε ότι «Σε συνέχεια της διαμαρτυρίας σας, όπου θέσατε υπόψη μας το ζήτημα που σας απασχόλησε, θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι η Εταιρεία μας εξακολουθεί να διερευνά την υπόθεσή σας, διενεργώντας σχετικούς ελέγχους. Με την ολοκλήρωσή τους, θα επανέλθουμε με νεότερη προς εσάς ενημέρωση» και ζητούσε την κατανόησή του για την καθυστέρησή της, ενώ σε νέα όχλησή του προς την τρίτη εναγομένη, αυτή περιορίστηκε να καταθέσει, την 4η-11-2022, σε τραπεζικό του λογαριασμό το ποσό των 350 ευρώ, για τα δικαστικά έξοδα που είχε υποχρεωθεί αυτή να του καταβάλει με την προαναφερόμενη υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος. Η πρώτη εναγομένη, συμπεριφερόμενη, εν γνώσει της, αντίθετα από τα διαβεβαιούμενα από την ίδια στον ενάγοντα, όχι μόνο δεν τον ενημέρωσε για το αποτέλεσμα των «σχετικών ελέγχων», αλλά αδιαφορώντας για το αποτέλεσμα της διερεύνησης της υπόθεσης του ενάγοντος και για όλα τα έχοντα κατά τα ανωτέρω λάβει χώρα από το έτος 2011 και μετά και τα οποία ο ίδιος ο ενάγων της είχε ήδη καταστήσει, και εγγράφως, γνωστά, συνέχισε την ίδια συμπεριφορά με εκείνη που είχε επιδείξει και η δεύτερη εναγομένη και αντί, ως διαχειρίστρια της ειδικής διαδόχου της δεύτερης εναγομένης, να εισπράξει από την τρίτη εναγομένη το τελεσιδίκως επιδικασθέν ασφάλισμα, που κάλυπτε το υπόλοιπο του δανείου, επέδωσε την 31η-10-2022 στον ενάγοντα, ενώ αυτός ανέμενε την υποσχεθείσα από αυτή ενημέρωσή του, την υπ' αριθ. [redacted] έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης της εδρεύουσας στο Πρωτοδικείο Ηλείας δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Πατρών , με την οποία, με εκτελεστό τίτλο την προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής και επιφυλασσόμενη για το υπόλοιπο ποσό, επέβαλε αναγκαστική κατάσχεση επί του ανωτέρω αναφερομένου προσημειωμένου ακινήτου του ενάγοντος, το οποίο αποτελούσε την κύρια κατοικία του ιδίου, της συζύγου του και των τεσσάρων τέκνων του, καταχωρήθηκε δε εαυτή η αναγκαστική κατάσχεση, με αριθμό [redacted] στο Κτηματολογικό Γραφείο Δυτικής Ελλάδος και με την υπ' αριθ. [redacted] έκθεση της ίδιας δικαστικής επιμελήτριας ορίστηκε ως ημέρα του πλειστηριασμού η 7η-6-2023 και αναρτήθηκαν όλα τα στοιχεία αυτά, με επιμέλεια της πρώτης εναγομένης, στην ιστοσελίδα δημοσιεύσεων πλειστηριασμών την 8η-11-2022, αλλά και στην εταιρεία «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.». Ο ενάγων άσκησε τότε άμεσα κατά των ανωτέρω πράξεων της εναντίον του στρεφόμενης διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης την από 21-11-2022 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης γενικό [redacted] και ειδικό [redacted] ανακοπή, επιδοθείσα στην πρώτη εναγομένη την 23η-11-2022, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε για τη δικάσιμο της 6ης-6-2023 και ένας εκ των λόγων της οποίας ήταν η εξαιτίας των ανωτέρω περιστατικών καταχρηστικότητα του εκτελεστού τίτλου και καταχρηστική επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του ενάγοντος. Όμως, ούτε τότε εκδήλωσαν οι εναγόμενες οποιαδήποτε μεταστροφή στη συμπεριφορά τους έναντι του ενάγοντος και αυτός υπέβαλε για την υπόθεσή του την

υπ' αριθ. πρωτ. [redacted] καταγγελία προς την αρμόδια Διεύθυνση Προστασίας Καταναλωτή του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων. Η τελευταία, κάλεσε εγγράφως τις εναγόμενες να απαντήσουν επί των καταγγελλομένων, εντός ορισμένης προθεσμίας (6-2-2023), και να προσκομίσουν συγκεκριμένα στοιχεία και έγγραφα, τονίζοντας τη σημασία των απόψεων σχετικά με τα διαλαμβανόμενα στην καταγγελία «για την υπ' αρ. [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου [redacted] περί υποχρέωσης καταβολής του οφειλόμενου ποσού του δανείου από την [redacted] και όχι από τον καταγγέλλοντα» και επισημαίνοντας ότι για τις ερευνώμενες παραβάσεις, κατά το ν. 3758/2009, επιβάλλονται κυρώσεις (σε επιβολή των οποίων προέβη αργότερα η ίδια Αρχή διά της υπ' αριθ. πρωτ [redacted] απόφασής της, με την οποία επιβλήθηκε συνολικά χρηματικό πρόστιμο 30.000 ευρώ σε βάρος της πρώτης εναγομένης, για παραβάσεις του άρθρου 4 παρ.4, 6, σε συνδυασμό με το άρθρο 9 παρ.6 του ιδίου νόμου). Μετά την κατά τα ανωτέρω πορεία της καταγγελίας του ενάγοντος και πριν λήξει η ορισθείσα από τη Διεύθυνση Προστασίας Καταναλωτή του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων προθεσμία παροχής των απόψεών τους, η τρίτη εναγομένη, την 13η-1-2023, κατέβαλε στην, εκπροσωπούμενη από την πρώτη εναγομένη, εταιρεία με την επωνυμία [redacted] ως ειδικής διαδόχου της δεύτερης εναγομένης, το ποσό των 19.210,06 ευρώ, με κατάθεσή του σε τραπεζικό της λογαριασμό τηρούμενο στη δεύτερη εναγομένη. Η καταβολή του ποσού αυτού στην ανωτέρω αλλοδαπή εταιρεία, κατά τα, ρητώς, με το από 10-1-2023 έγγραφο, συμφωνηθέντα μεταξύ αυτής, της πρώτης εναγομένης και της τρίτης εναγομένης, έγινε «σε πλήρη και ολοσχερή εξόφληση» «του υπόλοιπου του δανείου που συνήφθη με την υπ' αριθμ. [redacted] σύμβαση τοκοχρεολυτικού δανείου», δηλαδή του δανείου που είχε κατά τα ανωτέρω χορηγηθεί στον ενάγοντα από τη δεύτερη εναγομένη και «σε πλήρη και ολοσχερή εξόφληση» του από τη σύμβαση ασφάλισης οφειλομένου ασφαλίσματος, όπως είχε διαταχθεί και με την υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου [redacted] Ακολούθως, οι τρεις εναγόμενες απέστειλαν στην προαναφερόμενη Διεύθυνση Προστασίας Καταναλωτή του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων τα με αριθ. πρωτ. [redacted] απαντητικά τους έγγραφα, επικαλούμενες την, κατά τα ανωτέρω, γενομένη την 13η-1-2023 καταβολή του ασφαλίσματος και την, δια της καταβολής αυτής, συμμόρφωση με το διατακτικό της ως άνω υπ' αριθ. [redacted] δικαστικής απόφασης. Επίσης, η πρώτη εναγομένη απέστειλε στον ενάγοντα την υπ'

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

αριθ. πρωτ. 202301.03940.0752 έγγραφη επιστολή της, με την οποία, αφού εξέθετε ότι η εταιρεία [redacted] κατέστη ειδική διάδοχος όλων των απαιτήσεων από τη δανειακή σύμβαση και ότι η ίδια (πρώτη εναγομένη) κατέστη διαχειρίστρια των απαιτήσεων αυτών, τον «διαβεβαίωνε» ότι, μετά την γενόμενη την 13η-1-2023 καταβολή (του ποσού των 19.210,06 ευρώ) «ουδεμία απαίτηση διατηρεί» εις βάρος του από τη δανειακή σύμβαση η ανωτέρω αναφερόμενη ειδική διάδοχος (της δεύτερης εναγομένης) αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού και ότι «έχουν προβεί σε ματαίωση των νομικών ενεργειών» και ότι «απολογούμαστε για την όποια προκληθείσα αναστάτωση». Τρεισήμισι δε περίπου μήνες αργότερα και αφού ο ενάγων της είχε επιδώσει (την 13η-2-2023) την υπό κρίση αγωγή του, η πρώτη εναγομένη, όπως ανωτέρω έχει ήδη αναφερθεί, παρείχε τη συναίνεσή της για την άρση της επιβληθείσας σε βάρος της κύριας κατοικίας του ενάγοντος αναγκαστικής κατάσχεσης, με δήλωσή της περιεχομένης στην υπ' αριθ. 8967/9-5-2023 πράξη της συμβολαιογράφου και, με επιμέλεια της ίδιας της πρώτης εναγομένης η κατά τον τρόπο αυτό εγκύρως δηλωθείσα συναίνεση στην άρση της κατάσχεσης καταχωρήθηκε, την 7η-6-2023, με αριθ. πρωτ. [redacted], στα οικεία κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Δυτικής Ελλάδας (υποκατάστημα Πύργου). Από όλα τα προεκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά στοιχειοθετείται, σε βαθμό πλήρους δικανικής πεποίθησης, η επικαλούμενη με την ιστορική βάση της αγωγής συμπεριφορά όλων των εναγομένων σε βάρος του ενάγοντος, όπως αυτή εκδηλώθηκε με τις προαναφερόμενες επί μέρους ενέργειες και παραλείψεις των προστηθέντων υπαλλήλων τους κατά την εκτέλεση των υπηρεσιών που τους ανάθεσαν και η οποία, συμπεριφορά, ενόψει των κινήτρων, του σκοπού και του είδους των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν για την επίτευξη του σκοπού και των λοιπών ως άνω περιστάσεων υπό τις οποίες εκδηλώθηκε, ήταν καταχρηστική, αντίθετη προς τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών και, ειδικότερα, προς την ευθύτητα, την εμπιστοσύνη και την εντιμότητα που επιδεικνύει ο χρηστός και εχέφρων συναλλασσόμενος, καθώς και αντίθετη προς τα χρηστά ήθη, γιατί, κατά αντικειμενική κρίση, σύμφωνα με τις αντιλήψεις του σκεπτομένου με χρηστότητα και σωφροσύνη μέσου κοινωνικού ανθρώπου, η συμπεριφορά αυτή αντέκειτο στην

κοινωνική ηθική και τις θεμελιώδεις δικαιϊκές αρχές, πάνω στις οποίες στηρίζεται το θετικό δίκαιο, ενώ, επιπρόσθετα, με την ίδια συμπεριφορά διαψεύστηκε η από τον ενάγοντα, ως αποδέκτη των παρεχόμενων από τις εναγόμενες υπηρεσιών, ευλόγως από αυτόν προσδοκώμενη ασφάλεια κατά την παροχή των υπηρεσιών τους. Επίσης, οι προστηθέντες των εναγομένων προέβησαν στις ανωτέρω εκτιθέμενες ενέργειες και παραλείψεις σε βάρος του ενάγοντος από πρόθεση, γιατί προέβλεψαν ότι με τη συμπεριφορά τους ήταν, τουλάχιστον, ενδεχόμενη η επέλευση ζημίας και ειδικότερα της εκ της προσβολής της προσωπικότητας ηθικής βλάβης στον ενάγοντα και παρ' όλα αυτά δεν απείχαν από τις πράξεις και παραλείψεις τους, από τις οποίες και επήλθε η εκτιθέμενη κατωτέρω προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος και η ηθική του βλάβη, κατ' αιτιώδη συνάφεια, αφού, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, η εν λόγω συμπεριφορά τους ήταν καθ' εαυτή ικανή, υπό τις ανωτέρω εκτιθέμενες συντρέχουσες περιστάσεις και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει το ανωτέρω αποτέλεσμα (προσβολή προσωπικότητας-ηθική βλάβη), το οποίο και επήλθε κατ' αιτιώδη δυναμικότητα της αντικείμενης στην καλή πίστη, στα συναλλακτικά ήθη και στα χρηστά ήθη καταχρηστικής συμπεριφοράς τους. Ειδικότερα, οι από την τρίτη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία προστηθέντες υπάλληλοί της, πέραν της κατά τα ανωτέρω όψιμης επίκλησης ακυρότητας του ασφαλιστηρίου συμβολαίου για πρώτη φορά με το υπ' αριθ. πρωτ. 29816/14-4-2014 έγγραφό της (ενώ μέχρι τότε καλούσαν τον ενάγοντα να τους προσκομίζει τα πιστοποιούντα την ολική του ανικανότητα έγγραφα, ώστε μετά την πιστοποίηση να καταβληθεί το ασφάλισμα και να εξοφληθεί το δάνειο) και αφού, στη συνέχεια, τελεσιδίκως, ο περί ακυρότητας ισχυρισμός της τρίτης εναγομένης κρίθηκε αβάσιμος και υποχρεώθηκε αυτή να καταβάλει στη δεύτερη εναγομένη το ασφάλισμα για την εξόφληση του υπόλοιπου δανείου και ενώ γνώριζαν το περιεχόμενο και το διατακτικό της υπ' αριθ. [redacted] απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος τουλάχιστον από την 29η-6-2018 και ότι η απόφαση αυτή τελεσιδίκησε και κατέστη αμετάκλητη (αφού δεν άσκησε κατ' αυτής ένδικο μέσο η τρίτη εναγομένη), ωστόσο, αδιαφόρησαν και, διαψεύδοντας την κατά την παροχή των υπηρεσιών της ευλόγως αναμενόμενη από τον μειονεκτούντα έναντι αυτής και ευπρόσβλητο ενάγοντα, σε καμία ενέργεια δεν προέβησαν προκειμένου να ανταποκριθεί η τελεσιδίκως κριθείσα οφειλέτρια του ασφαλίσματος και προστήσασα αυτούς τρίτη εναγομένη στην εκπλήρωση της υποχρέωσή της. Μάλιστα, ενώ με την από 12-2-2019 εξώδικη δήλωσή της η τρίτη εναγομένη ενημέρωνε τον ενάγοντα ότι σε κάθε περίπτωση, υπογραφής ή μη, εκ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

μέρους του, του αποσταλέντος σ' αυτόν (από την ίδια την τρίτη εναγομένη) σχεδίου εξοφλητικής απόδειξης-δήλωσης, αυτή θα προέβαινε άμεσα στην εξόφληση του υπολοίπου του δανείου διά της καταβολής του οφειλομένου ασφαλίσματος, κανένα ποσό δεν κατέβαλε ούτε αποδείχτηκε από οποιοδήποτε αποδεικτικό μέσο ότι προέβη έστω σε κάποια ενέργεια σχετική με την εκπλήρωση της εν λόγω υποχρέωσής της, απευθυνόμενη προς τη δεύτερη εναγομένη, ζητώντας να της υποδείξει η τελευταία κάποιο αριθμό λογαριασμού της (σε περίπτωση η τρίτη εναγομένη δεν τον γνώριζε), ώστε να προβεί στην κατάθεση του ασφαλίσματος συμμορφούμενη με την δικαστική απόφαση ή ότι πρόσφερε στον κατά άρθρα 320-322 ΑΚ προσήκοντα τόπο την οφειλόμενη παροχή της. Σύμπραξη του ενάγοντος για την εκπλήρωση της υποχρέωσης της τρίτης εναγομένης δεν απαιτείτο, αφού, όπως και τελεσιδίκως είχε κριθεί (και γνώριζαν τα όργανα και οι προστηθέντες υπάλληλοι αυτής) δικαιούχος της, αντίστοιχης με την υποχρέωσή της αυτή, απαίτησης ήταν η δεύτερη εναγομένη και όχι ο ενάγων, ο οποίος, ευλόγως και έχων το σχετικό δικαίωμα, αρνήθηκε να υπογράψει το σχέδιο εξοφλητικής απόδειξης που του απέστειλε η τρίτη εναγομένη, αξιώνοντας να παραιτηθεί από οποιαδήποτε απαίτησή του κατ' αυτής, παρότι επί επτά και πλέον έτη αντιμετώπιζε ταλαιπωρούμενος την μη καταβολή του ασφαλίσματος. Ως εκ τούτου, ο ισχυρισμός της τρίτης εναγομένης ότι αυτή κατέβαλε προσπάθειες να εκπληρώσει την εν λόγω υποχρέωσή της, πλην όμως, ο ενάγων δεν συνέπραξε, γιατί δεν επικοινώνησε με τον υποδειχθέντα από την ίδια υπάλληλό της, προκειμένου να υπογράψει το ως άνω σχέδιο εγγράφου ώστε στη συνέχεια να προχωρήσει η ίδια στην εξόφληση της οφειλής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Η αβασιμότητά του προκύπτει, επίσης και από το ότι α) η ίδια η τρίτη εναγομένη, γνωρίζοντας ότι δεν απαιτείται η σύμπραξη του ενάγοντος για την καταβολή του οριζομένου με τη δικαστική απόφαση ασφαλίσματος, του δήλωσε ρητά με το ανωτέρω από 12-2-2019 έγγραφό της ότι κι αν ακόμη αυτός δεν προβεί εντός τριών ημερών σε όσα εκείνη ζήτησε, αυτή θα καταβάλει το επιδικασθέν ποσό ασφαλίσματος στη δεύτερη εναγομένη (χωρίς βέβαια στη συνέχεια να τηρήσει αυτό που η ίδια δήλωνε ότι θα πράξει) και β) η καταβολή του επιδικασθέντος ασφαλίσματος και η δι' αυτού ολοσχερής εξόφληση του υπόλοιπου δανείου έγινε, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, την 13η-1-2023, χωρίς να συμπράξει ο ενάγων και ούτε

προέκυψε ούτε η τρίτη εναγομένη επικαλείται κάποιο λόγο, εξαιτίας του οποίου, τον Ιανουάριο του έτους 2023 δεν απαιτείτο η σύμπραξη του ενάγοντος για την καταβολή του επιδικασθέντος ασφαλίσματος, αλλά απαιτείτο η σύμπραξή του όλα τα, τουλάχιστον από το έτος 2018 και μετά, διαδραμόντα έτη. Επίσης, οι προστηθέντες υπάλληλοι της τρίτης εναγομένης, ενώ γνώριζαν ότι έπρεπε το υπόλοιπο δάνειο να εξοφληθεί με το ασφάλισμα, που μάλιστα τελεσιδίκως είχε καταψηφιστεί, και ενώ γνώριζαν όσα είχαν λάβει χώρα σχετικά με την υγεία του ενάγοντος και την εκ της αιτίας αυτής επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου, ενεργούντες από κοινού με την δεύτερη εναγομένη, στην από 6-5-2021 επιστολή προς τον ενάγοντα, επικαλέστηκαν την υπερημερία του ως προς την εξόφληση του δανείου (η οποία θα έπρεπε να είχε ήδη γίνει με την καταβολή του ασφαλίσματος από την ίδια την τρίτη εναγομένη στη δεύτερη εναγομένη), προκειμένου να αντικατασταθεί το ασφαλιστήριο του προσημειωμένου ακινήτου του ενάγοντος με νέο ασφαλιστήριο συμβόλαιο στην ίδια την τρίτη εναγομένη και με τη διαμεσολάβηση της δεύτερης εναγομένης. Περαιτέρω, οι προστηθέντες από την τελευταία (δεύτερη εναγομένη) υπάλληλοί της, με υπόδειξη, προτροπή και διαμεσολάβηση των οποίων ο ενάγων υπήχθη στο ομαδικό ασφαλιστήριο, γνώριζαν ότι κατά ρητό όρο της δανειακής σύμβασης, δικαιούχος του ασφαλίσματος ήταν η ίδια η δεύτερη εναγομένη, ενημερώθηκαν αμέσως από τον ενάγοντα για τον επελθόντα ασφαλιστικό κίνδυνο, γνώριζαν τη διαδικασία που έπρεπε να ακολουθηθεί ώστε η δεύτερη εναγομένη να εισπράξει το ασφάλισμα προς εξόφληση του υπόλοιπου του δανείου, υπέδειξαν, εγγράφως, στον ενάγοντα ποια δικαιολογητικά έπρεπε να προσκομίσει αυτός μετά την ασθένειά του, παραλάμβαναν από τον ενάγοντα και διαβίβαζαν στην τρίτη εναγομένη τα σχετικά έγγραφα και για πρώτη φορά αρνήθηκαν να το κάνουν αυτό όταν ο ενάγων τους προσκόμισε το έγγραφο της επιτροπής του αρμόδιου ΚΕ.Π.Α., που πιστοποιούσε κατά μη αμφισβητήσιμο τρόπο την λόγω ασθένειας ολική ανικανότητά του προς εργασία, εξαιτίας της οποίας, σημειώνεται, το μόνο εισόδημα που είχε πλέον ο ενάγων ήταν η ανερχόμενη στο ποσό των 495 ευρώ μηνιαίως επιδότησή του λόγω της αναπηρίας του. Ωστόσο, παρότι γνώριζαν τα ανωτέρω, ουδέν έπραξαν για την είσπραξη του ασφαλίσματος από την, υπέρ της οποίας διαμεσολαβούσαν κατά την ασφάλιση, τρίτη εναγομένη, ώστε να εξοφληθεί διά του τρόπου αυτού το καλυπτόμενο από την ασφάλιση υπόλοιπο του δανείου. Το ίδιο συνέχισαν να κάνουν και αφού τους προσκόμισε ο ενάγων, όπως του ζήτησαν, τα έγγραφα της δικογραφίας επί της οποίας είχε εκδοθεί η υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου [redacted]

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

με την οποία επιβεβαιωνόταν η (γνωστή σ' αυτούς άλλωστε) νομιμοποίηση της δεύτερης εναγομένης για να αξιώσει το ασφάλισμα και το ίδιο συνέχισαν να κάνουν, παρά το γεγονός ότι, από τις επανειλημμένες έγγραφες και προφορικές οχλήσεις του ενάγοντος, έλαβαν γνώση της υπ' αριθ. 24/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου [redacted] για το περιεχόμενο και το διατακτικό της οποίας αδιαφόρησαν και ουδέποτε προέβησαν σε κάποια ενέργεια προς είσπραξη του επιδικασθέντος στην ίδια τη δεύτερη εναγομένη με την απόφαση αυτή ποσού. Και, όχι μόνο δεν αναζήτησαν, όπως ευχερώς μπορούσαν να πράξουν, το τελεσιδίκως επιδικασθέν στη δεύτερη εναγομένη ποσό από την υπόχρεη καταβολής του τρίτη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία, ώστε να ικανοποιηθεί διά του ασφαλίσματος το καλυπτόμενο υπόλοιπο του δανείου, αλλά με συμπεριφορά πρόδηλα αντισυναλλακτική και αντίθετη στα χρηστά ήθη και την καλή πίστη και παραβιάζοντας την υποχρέωση πρόνοιας, που, ως παρέχουσα υπηρεσίες, είχε η τράπεζα έναντι του μειονεκτούντος σε σύγκριση με αυτή ενάγοντος, απέστειλαν σ' αυτόν, ενώ γνώριζαν τα ανωτέρω, την από 11-5-2021 εξώδικη δήλωση της δεύτερης εναγομένης, με την οποία του απέδιδαν υπερημερία ως οφειλέτη και τις εκ της υπερημερίας συνέπεια για όλο το, μετά την αναπηρία του, υπόλοιπο δανείου και του δήλωνε ότι, λόγω της υπερημερίας του, η δανειοδότρια τράπεζα έκλεισε το λογαριασμό και καταγγέλλει τη δανειακή σύμβαση και ότι ως εκ τούτου οφείλει αυτός να της καταβάλει το (πολλαπλάσιο των 19.210,06 ευρώ) ποσό των 48.090,36 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων μέχρι την εξόφλησή του και ότι σε περίπτωση μη εξόφλησής του θα προέβαινε (η δηλούσα δεύτερη εναγομένη) και σε περαιτέρω νομικές ενέργειες σε βάρος αυτού (ενάγοντος). Ακολούθως δε, η δεύτερη εναγομένη, δια των προστηθέντων υπαλλήλων της, που γνώριζαν όλα τα ανωτέρω, μεταβίβασε απαιτήσεις της στην εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία [redacted] συμπεριλαμβάνοντας ως μεταβιβαζόμενη και απαίτησή της από το ανωτέρω δάνειο ανερχόμενης στο ποσό των 48.090,36 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων μέχρι την εξόφλησή του, αδιαφορώντας για το γεγονός ότι ευχερώς η ίδια (η δεύτερη εναγομένη) μπορούσε να έχει εισπράξει το επιδικασθέν σ' αυτή ασφάλισμα και να έχει ικανοποιηθεί η εκ του δανείου απαίτησή της χωρίς να επαχθεί περαιτέρω βλάβη στον ενάγοντα, διαψεύδοντας και με την εν λόγω μεταβίβαση την από αυτόν, ως αποδέκτη των

παρεχόμενων από την δεύτερη ενάγουσα υπηρεσιών, ευλόγως προσδοκώμενη πρόνοια και ασφάλεια κατά την παροχή τους, ώστε να μην προσβληθούν έννομα αγαθά του από τον τρόπο παροχής των υπηρεσιών. Περαιτέρω, οι προστηθέντες υπάλληλοι της πρώτης εναγομένης, και αν ακόμη (όπως ισχυρίζεται η ίδια) δεν τους ενημέρωσε η δεύτερη εναγομένη περί των ανωτέρω (παραβιάζοντας συνεπώς έτσι η τελευταία και για την αιτία αυτή τις εκ της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών απορρέουσες υποχρεώσεις πρόνοιας έναντι του πελάτη της- ενάγοντος), έλαβαν οπωσδήποτε γνώση όλων αυτών από τον ίδιο τον ενάγοντα, όταν του επιδόθηκε η προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής, δεδομένου ότι αμέσως αυτός αφενός διαμαρτυρήθηκε εγγράφως στην πρώτη εναγομένη, εκθέτοντας τα ανωτέρω, αφετέρου επέδωσε σ' αυτή την ασκηθείσα κατά της διαταγής πληρωμής με αριθμό έκθεσης κατάθεσης γενικό και ειδικό [redacted] ανακοπή του, σε λόγο της οποίας εξέθετε αναλυτικά όλα όσα είχαν λάβει χώρα μετά την ασθένειά του, μεταξύ των οποίων την εξ αυτής αναπηρία του και επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου και την τελεσίδικη καταψήφιση του ασφαλίσματος στη δεύτερη εναγομένη, ειδική διάδοχος της οποίας κατέστη η ανωτέρω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού, τη διαχείριση των απαιτήσεων της οποίας στην Ελλάδα ανέλαβε η πρώτη εναγομένη. Παρά το γεγονός όμως ότι ο ενάγων κατέστησε στην τελευταία, και εγγράφως, γνωστά τα ανωτέρω, οι προστηθέντες από αυτή υπάλληλοί της έσπευσαν να επιβάλλουν αναγκαστική κατάσχεση στο ακίνητο του, λόγω ασθένειας αναπήρου και ανικάνου προς εργασία, ενάγοντος, το οποίο αποτελούσε την κύρια κατοικία του ιδίου, των τεσσάρων ανηλίκων τέκνων του και της συζύγου του και όρισαν και ημέρα πλειστηριασμού. Την αναγκαστική δε αυτή κατάσχεση επέβαλαν, ενώ είχαν εγγράφως, δύο φορές, διαβεβαιώσει τον ενάγοντα ότι προβαίνουν σε έλεγχο της βασιμότητας των όσων αυτός τους είχε καταστήσει γνωστά και ότι θα τον ενημερώσουν περί του αποτελέσματος του ελέγχου, παρακαλώντας μάλιστα τον ενάγοντα να δείξει την κατανόησή του για την καθυστέρηση. Όμως, όχι μόνο δεν τον ενημέρωσαν, όπως εγγράφως τον είχαν διαβεβαιώσει και όφειλαν, επομένως, και κατά τις επιταγές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών να πράξουν, αλλά τουναντίον, λίγες μόνο ημέρες μετά την τελευταία διαβεβαίωσή τους ότι συνεχίζουν την έρευνα και θα τον ενημερώσουν για το αποτέλεσμα, επέβαλαν αναγκαστική κατάσχεση στην κύρια κατοικία του και όρισαν και ημέρα πλειστηριασμού της, αδιαφορώντας για όσα, αληθή, τους είχε καταστήσει γνωστά ο ενάγων με αποδεικτικά έγγραφα, μεταξύ των οποίων και την ανωτέρω αναφερόμενη υπ' αριθ.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

[redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαλιάδος και για όσα περί έρευνας και ενημέρωσή του τον διαβεβαίωναν, διαψεύδοντας έτσι και την εμπιστοσύνη και την προσδοκώμενη από τον ενάγοντα κατά την παροχή των αντίστοιχων υπηρεσιών ασφάλεια. Μόνο μετά την από 14-12-2022 καταγγελία του ενάγοντος στην αρμόδια Υπηρεσία του Υπουργείου Ανάπτυξης και Εμπορίου και την πρόσκλησή τους να απαντήσουν επί των καταγγελλομένων, δραστηριοποιήθηκαν οι εναγόμενες και οι εξ αυτών πρώτη και τρίτη συμμορφώθηκαν με το διατακτικό της ανωτέρω δικαστικής απόφασης, την γενομένη δε αυτή συμμόρφωση, ως συμφωνία οδηγήσασα στην ικανοποίηση του αιτήματος του ενάγοντος με την καταβολή του από το έτος 2012 οφειλομένου και έχοντος από το έτος 2018 τελεσιδίκως επιδικασθεί ασφαλίσματος, επικαλέστηκε στο απαντητικό της έγγραφο και η δεύτερη εναγομένη, αν και η ίδια, ακόμη και μετά την από το έτος 2018 τελεσίδικη επιδίκαση σ' αυτή του ασφαλίσματος, ουδέν έπραξε προς είσπραξή του, όπως αντίθετα θα μπορούσε και όφειλε να πράξει, συμπεριφερόμενη επιμελώς και σύμφωνα με τις αρχές της συναλλακτικής καλής πίστης και τα χρηστά ήθη και ανταποκρινόμενη στις επανειλημμένες εύλογες οχλήσεις του ενάγοντος, ώστε να αποφευχθεί περαιτέρω κάθε πράξη επαγόμενη ζημία του. Περαιτέρω, αποδείχτηκε ότι εξαιτίας της ανωτέρω περιγραφόμενης παράνομης και υπαίτιας και αντίθετης με τα χρηστά ήθη συμπεριφοράς των προστηθέντων υπαλλήλων των τριών εναγομένων κατά την εκτέλεση των υπηρεσιών που αυτές τους ανάθεσαν, κατ' αιτιώδη, όπως και πιο πάνω έχει εκτεθεί, συνάφεια, προσβλήθηκε η προσωπικότητα του ενάγοντος ως προς την κοινωνική και ψυχική του ατομικότητα, γιατί τρώθηκε η τιμή του και εμφανίστηκε στις συναλλαγές ως άτομο αφερέγγυο και μειωμένης συναλλακτικής πίστης, που δεν τηρεί τις υποχρεώσεις του και αδιαφορεί για την πληρωμή των ληξιπρόθεσμων χρεών του, κατασχέθηκε η αποτελούσα την κύρια κατοικία του περιουσία του και ορίστηκε ημέρα αναγκαστικού πλειστηριασμού της, εκμηδενίστηκε η πιστοληπτική του δυνατότητα, λόγω τα καταχώρισης δυσμενών προσωπικών του δεδομένων στο διατραπεζικό αρχείο των αφερέγγυων οφειλετών της εταιρείας «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», ενώ κλονίστηκε και η ψυχική του υγεία λόγω των εξακολουθητικών και επί πολλά έτη δαπανηρών προσπαθειών του και οχλήσεών του προς τις εναγόμενες για να επιτύχει την απαλλαγή του από το υπόλοιπο του δανείου μέσω του οφειλομένου

ασφαλίσματος, ένοιωσε έντονη ψυχολογική πίεση, δοκίμασε επί πολλά έτη στενοχώρια, αγωνία, και ταραχή και εξ όλων αυτών υπέστη ο ενάγων σημαντική ηθική βλάβη. Προς αποκατάσταση αυτής, πρέπει να του επιδικαστεί, ως χρηματική ικανοποίηση, το ποσό των 30.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο, λαμβανομένων υπόψη του είδους και της βαρύτητας της προσβολής, των συνθηκών τέλεσης των πράξεων και εκδήλωσης των παραλείψεων που την επέφεραν, του βαθμού υπαιτιότητας των προστηθέντων υπαλλήλων των εναγομένων, της οικονομικής κατάστασης των μερών και της κοινωνικής θέσης του ενάγοντος (κάτοικος [redacted], πατέρας τεσσάρων ανηλίκων τέκνων, ιδιοκτήτης της ανωτέρω περιγραφόμενης οριζόντιας αυτοτελούς ιδιοκτησίας, πάσχων από ποσοστό μόνιμης αναπηρίας σε ποσοστό 67% και, από το έτος 2022, 80%, με ετήσιο εισόδημα 5.979 ευρώ). Το ανωτέρω ποσό της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης οφείλουν να το καταβάλουν στον ενάγοντα οι εναγόμενες εις ολόκληρον εκάστη, γιατί η προσβολή της προσωπικότητάς του, κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα, επήλθε με περισσότερες πράξεις και των τριών εναγομένων (των προστηθέντων τους), που εμφανίζουν ενότητα, χωρίς να ενδιαφέρει εάν ενήργησαν ταυτόχρονα, παράλληλα ή διαδοχικά, αλλά αρκεί που κάθε ενέργεια συνδέεται αιτιωδώς με την επελθούσα προσβολή της προσωπικότητας και την εξ αυτής ηθική βλάβη του ενάγοντος, χωρίς, επίσης, να ενδιαφέρει ο βαθμός συμβολής εκάστης εναγομένης για τη θεμελίωση της εις ολόκληρον ευθύνης της, όπως ειδικότερα και ανωτέρω στην υπό στοιχείο ΙΙΙ νομική σκέψη εκτίθεται. Εξάλλου, μετά την γενομένη τελικά (την 13η-1-2023) καταβολή του ασφαλίσματος, καθώς και την (ολοκληρωθείσα την 7η-6-2023) άρση της αναγκαστικής κατάσχεσης, καμία από τις εναγόμενες δεν έχει προβεί σε οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη σε βάρος του ενάγοντος και ούτε προέκυψε από κάποιο αποδεικτικό στοιχείο ότι υπάρχει κίνδυνος επανάληψης της γενόμενης προσβολής της προσωπικότητάς του και, ως εκ τούτου, το αγωγικό αίτημα περί απαγόρευσης στις εναγόμενες κάθε πράξης στο μέλλον που να προσβάλλει την προσωπικότητα του ενάγοντος πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμο, γιατί, προϋπόθεση παραδοχής της κατά το άρθρο 57 ΑΚ ειδικότερης αξίωσης παράλειψης της προσβολής στο μέλλον, είναι να απειλείται επανάληψη της γενόμενης προσβολής (Α. Φουντεδάκη, σε Απ. Γεωργιάδη, ΣΕΑΚ, άρθρο 57, αριθ. 38).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Κατά συνέπεια όλων όσων προαναφέρονται, πρέπει κατά το μέρος της που κρίθηκε παραδεκτή και νομικά βάσιμη η υπό κρίση αγωγή να γίνει μερικώς δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη, απορριπτομένης κατά το υπόλοιπο μέρος της ως

ουσιαστικά αβάσιμης, και, ειδικότερα, πρέπει να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να καταβάλουν, εις ολόκληρον εκάστη, ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων, το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής μέχρι την εξόφληση. Επίσης, ως προς την καταψηφιστική αυτή διάταξή της η απόφαση πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ, γιατί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση της εκτέλεσης κατά το ποσό αυτό θα επιφέρει στον ενάγοντα σημαντική οικονομική ζημία (άρθρο 908 παρ.1 περ.δ΄ ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να κατανεμηθούν τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων ανάλογα με την έκταση της νίκης και ήττας τους και γι' αυτό να καταδικαστούν οι εναγόμενες στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος κατά μερική παροχή του νομίμου αιτήματός του (άρθρο 178 παρ.1 ΚΠολΔ, σε συνδ. με τα άρθρα 63 επ. του ν. 4194/2013), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα πιο κάτω στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή κατά ένα μέρος της.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τις εναγόμενες να καταβάλουν στον ενάγοντα, εις ολόκληρον εκάστη, το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή κατά το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τις εναγόμενες σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το οποίο ορίζει στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε, στην Αθήνα, την 26 Ιουνίου 2024.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ ΛΟΓΩ ΑΔΕΙΑΣ
Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στη Αθήνα, την 21/8/2024, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ Λ.Α.Γ. ΑΔΕΙΑΣ
Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ